A FI COMUNIST

Nicicînd tulburătoarea întrebare a tinereții — cum oare să-mi clădesc viața ? — cu multiple întrebări adiacente vizînd armonia deplină dintre aspirații și posibilități, dintre împlinirea individuală și cea a colectivității căreia îi aparții — n-a putut fi mai vibrant, mai patetic rostită decît acum cînd făurirea viitorului comunist al omului și, odată cu el, însuși omul viitorului comunist se află în atenția întregului nostru popor.

Niciodată n-au fost aceste întrebări — cum să fiu ? cum să trăiesc ? — ale vîrstei tinere și ale tuturor vîrstelor, mai stringente, mai actuale decît acum cînd problema poziției morale a devenit — așa cum arată tovarășul Nicolae Ceaușescu — o problemă esențială pentru dezvoltarea societății noastre.

Și niciunde, întrebările acestea, fundamentale pentru destinul omului, pentru realizarea personalității umane, n-au primit un răspuns mai clar, mai cuprinzător, mai luminos decît cel pe care îl descoperim cu mindrie, cu satisfacție și cu adeziune unanimă, în Programul adoptat de Plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie, în Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Din acest program, care în întregul său constituie un răspuns de înaltă principialitate partinică și exigență științifică la problemele arzătoare ale făuririi omului nou, cu o înaltă conștiință socialistă, am ales, pentru a-ți ușura munca, tinere cititor, cîteva din pasajele care vorbesc despre principiile și normele morale la care trebuie să ne raportăm (vezi pagina a 3-a a ziarului nostru de azi).

La întrebarea ta — cum să fiu ? — vei găsi aici cîteva dintre ideile care susțin în chip fundamental răspunsul nemijlocit : A fi comunist.

Fiindcă noi, tinerii, nu putem fi decît comuniști.

Proletari din toate țările, uniți-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVII, SERIA II. Nr. 6992 | 6 PAGINI — 30 BANI | MARȚI 9 NOIEMBRIE 1971

ÎN PAGINA A II-A: TROFEUL „STRUNGUL DE AUR"

ÎN PAGINA A IV-A: CRONICI • SPORT

ÎN PAGINA A VI-A: DIN ȚĂRILE SOCIALISTE

Primirea de către președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, a scrisorilor de acreditare a ambasadorului Republicii Democratice Populare a Yemenului

În ziua de 8 noiembrie a.c., președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a primit pe Ali Abdul Razzak-Bazib care și-a prezentat scrisorile de acreditare în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Democratice Populare a Yemenului în țara noastră.

Cu acest prilej au luat cuvîntul ambasadorul Ali Abdul Razzak-Bazib și președintele Consiliului de Stat al României, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

După solemnitatea prezentării scrisorilor de acreditare, președintele Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a avut o convorbire cordială, prietenească cu ambasadorul Ali Abdul Razzak-Bazib.

La ceremonia prezentării scrisorilor și la convorbire au participat Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat și Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe.

70 de ani de la nașterea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej

ADUNAREA MEMORIALĂ DIN CAPITALĂ

Cu prilejul aniversării a 70 de ani de la nașterea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, fiu credincios al clasei muncitoare, al poporului român, militant revoluționar de seamă al partidului nostru și al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, luni după-amiază, la Ateneul Român a avut loc o adunare memorială, organizată de Comitetul municipal București al P.C.R.

Pe fundalul scenei se afla portretul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

În prezidiul adunării au luat loc tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnaraș, Manea Mănescu, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Gheorghe Rădulescu, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Leonte Răutu, Gheorghe Stoica, Mihai Gere, precum și Chivu Stoica, Constantin Pîrvulescu, Petre Constantinescu-Iași, Gheorghe Vasilichi, Ion Popescu-Puțuri, Mihail Roșianu, Ștefan Voicu, Anton Breitenhofer, Pavel Bojan, activiști de partid cu stagiu din ilegalitate, Ghizela Vass, șef de secție la C.C. al P.C.R., Ionică Cimbrescu, strungar la uzinele de utilaj chimic „Grivița Roșie".

În sală se aflau membri și membri supleanți ai Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai unor instituții centrale și organizații obștești, vechi militanți ai mișcării muncitorești, activiști de partid, generali și ofițeri superiori, oameni de știință, artă și cultură, muncitori din întreprinderi bucureștene, studenți, elevi.

Adunarea a fost deschisă de tovarășul Gheorghe Stoica, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R.

Despre viața lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și activitatea sa revoluționară, indisolubil legată de lupta eroică a Partidului Comunist Român, a vorbit tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat.

Cuvîntarea a fost subliniată cu vii aplauze.

(Agerpres)

Cuvîntarea tovarășului EMIL BODNARAȘ

Tovarăși,

Aniversăm astăzi împlinirea a 70 de ani de la nașterea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, fiu devotat al clasei muncitoare și al poporului român, unul din conducătorii de frunte ai Partidului Comunist Român, militant revoluționar de seamă al mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

Gheorghe Gheorghiu-Dej, ca militant și conducător revoluționar s-a format în procesul îndelungat și complex al unor ascuțite confruntări de clasă, în viltoarea marilor bătălii sociale organizate și conduse de Partidul Comunist Român împotriva exploatării capitaliste, pentru democrație și libertate națională, pentru socialism.

Temperament combativ, Gheorghiu-Dej, ca fiu dintr-o familie de muncitori, încă de tinăr, s-a orientat prin instinctul său de clasă, spre Partidul Comunist Român, exponentul cel mai înaintat al intereselor vitale ale clasei muncitoare din România, ale tuturor oamenilor muncii. Intrat în rîndurile partidului în 1930, Gheorghiu-Dej a primit sarcini de răspundere pe care le-a îndeplinit cu pricepere și hotărîre revoluționară. El și-a atras astfel încrederea partidului, care în 1935, în împrejurări excepționale, pe cînd se găsea în închisoare, i-a acordat calitatea înaltă de membru al Comitetului Central.

În întreaga sa activitate, dînd expresie gîndirii colective a Comitetului Central, politicii partidului, Gheorghiu-Dej a luptat permanent pentru afirmarea clasei muncitoare, ca cea mai înaintată clasă a societății, pentru întărirea partidului comunist, ca forță politică conducătoare în lupta pentru cucerirea puterii și construcția socialismului și comunismului.

Marile frămîntări sociale din România anilor 1918—1920, vijeliosul avînt revoluționar al mișcării muncitorești din țara noastră sub influența exemplului luminos al victoriei Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, au zguduit puternic temeliile orînduirii burghezo-moșierești. Greva generală din octombrie 1920, la care a participat întregul proletariat din România — deși înfrîntă — a demonstrat uriașul potențial revoluționar al proletariatului român, a evidențiat necesitatea istorică stringentă a făririi partidului de tip nou, care să pună în valoare capacitatea clasei muncitoare de a

(Continuare în pag. a II-a)

Lecție vie, revoluționară de formare a omului nou

Fiecare dintre noi, la locul său de muncă, este un activist al partidului

Asemenea tuturor cetățenilor țării am urmărit cu un deosebit interes lucrările plenarei C.C. al P.C.R. care au dezbătut și aprobat programul partidului pentru îmbunătățirea activității ideologice, ridicarea nivelului general al cunoașterii și educației socialiste a maselor, pentru așezarea relațiilor din societatea noastră pe baza principiilor eticii și echității socialiste și comuniste. Am studiat foarte atent expunerea tovarășului **Nicolae Ceaușescu** și hotărîrea plenarei. Fiecare din aceste documente constituie un model de înțelepciune și clarviziune politică, de aplicare creatoare a învățăturii marxist-leniniste la specificul și realitățile României, avînd o excepțională importanță pentru mersul

ȘTEFAN TRIPȘA,
Erou al Muncii Socialiste

(Continuare în pag. a V-a)

Răspuns și angajament utecist

ANCHETA DE OPINIE POLITICĂ A „SCÎNTEII TINERETULUI"

Două milioane și jumătate de comuniști, la care se adaugă alte două milioane și jumătate de membri ai organizației U.T.C. au participat, timp de aproape patru luni, la ample dezbateri care au cuprins de fapt întregul popor al țării. Măsurile adoptate de Comitetul Executiv al partidului, la propunerea tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, măsuri care aveau în vedere îmbunătățirea activității politico-ideologice în rîndul maselor de oameni ai muncii, au declanșat profunde confruntări și examene de conștiință, determinînd analize intransigente, de înaltă ținută combativă, ale modului în care fiecare tînăr și fiecare cetățean se achită de propriile datorii politice și sociale. S-au formulat cu aceste prilejuri zeci de mii de propuneri care urmăreau să dea o aplicare concretă documentelor de partid, raportîndu-le la situațiile fiecărui loc de muncă, toate subordonîndu-se, în același timp, obiectivului major propus de acestea : ridicarea nivelului de conștiință socialistă, perfecționarea muncii de educație comunistă pentru aducerea ei la același nivel cu marile realizări obținute în construcția socialismului.

Acum, după aproape patru luni, plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie a conturat un prim bilanț, încununînd în felul acesta întreaga acțiune de dezbateri a documentelor, finalizînd-o eficient și constituindu-se într-o acțiune la pregătirea căreia se poate spune că a participat întregul popor. În același timp, prin expunerea prezentată de tovarășul **Nicolae Ceaușescu** și adoptată ca document al plenarei, aceasta a trasat un amplu program de perspectivă, a cărui principală trăsătură este desfășurarea unor eforturi de lungă durată care să stea în continuare la baza întregii activități de educare a omului nou, multilateral dezvoltat, constructor conștient al socialismului și comunismului.

O echipă de reporteri ai ziarului a poposit în aceste zile printre tineri, la locurile lor de muncă, pentru a afla gîndurile și sentimentele lor cu privire la nobilele sarcini pe care ni le trasează partidul, pentru a vedea cum le vor sprijini ei înșiși, prin faptele lor de muncă și de viață.

FLORIAN DICU, muncitor la Uzina de mașini electrice — București :

„Am convingerea că mă aflu în fața unui adevărat program al viitorului, ne-a declarat primul interlocutor al anchetei noastre. Și aceasta nu numai pentru că ne mobilizează eforturile pentru o perioadă îndelungată, ci pentru că de realizarea lui depinde dezvoltarea armonioasă a întregii societăți. Sentimentele pe care le-am încercat citind expunerea tovarășului **Nicolae Ceaușescu** pot fi definite foarte pe scurt : satisfacție și mindrie. Satisfacție — pentru că, poate mai mult ca niciodată pînă acum, au fost stabilite cu clarviziune datoriile noastre, ale tuturora, într-un domeniu atît de important cum este cel al formării conștiinței omului. Mindrie — pentru că sînt martorul și participantul direct la realizarea acestui proces.

Anchetă realizată de :
GEORGETA RUȚĂ
ADINA VELEA
GHEORGHE FECIORU
MIRCEA NICOLAE
GHEORGHE GHIDRIGAN

(Continuare în pag. a V-a)

CINCINALUL 1971—1975

AGRICULTURA

pe coordonatele unei înalte productivități și eficiențe economice

Prof. univ. dr.
SERGIU VREJBA

Agricultura, ramură a cărei însemnătate este dată de contribuția ei la realizarea produsului social și a venitului național, reprezintă pentru țara noastră un factor esențial al creșterii bunăstării generale. În opera de construire a socialismului partidul nostru a acordat și acordă o atenție deosebită făririi unei agriculturi moderne, intensive. În cuvîntarea rostită la plenara C.C. al P.C.R. din martie 1970 tovarășul **Nicolae Ceaușescu** subliniia : **„Fără o agricultură intensivă, modernă, de înaltă productivitate, organizată pe baza celor mai noi cuceriri ale științei, nu se poate asigura făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate, nici edificarea comunismului în patria noastră".**

Obiectivele actualului plan cincinal fac din agricultură un valorificator intensiv al resurselor deosebit de bogate de care dispune, un contribuabil mai mare la creșterea venitului național și la ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc. Punîndu-i-se la dispoziție mijloacele necesare lărgirii și modernizării bazei tehnico-materiale, realizării programelor naționale de extindere a lucrărilor de irigații și de dezvoltare a zootehniei, agricultura va avea drept caracteristică esențială **intensivitatea.** Drept consecință vor avea loc schimbări radicale în nivelul

(Continuare în pag. a V-a)

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

Picioarele de ceară ale indiferenței

— NU ȘTIE SA SE BATĂ. Îl scutur de umeri și-i spun : „mai băiete, trezește-te, îți iau foc hainele sub tine și tu n-ai nici o părere ; se dărîmă casa, tu zici că așa trebuie și te duci să te culci în curte !" Degeaba ! Poate am greșit noi, că prea l-am tocat la cap cu disciplina de cînd era mic. Cum, necum, e molatec și dacă stăruie n-am să mi-o iert niciodată.

Alexandru Stere mingîie cu privirea spătarul scaunului pe care a stat pînă acum cîteva minute Gabriel. Nu așteaptă nici un răspuns, știe singur că vorbele nu mai au nici o putere. Iar faptele... Ce se mai poate îndrepta la 18 ani ? La vîrsta cînd alții își calcă cu pași siguri drumul pe care au hotărît să-l urmeze, băiatul lui cochetează cu propria-i neputință ; la anii cînd personalitatea fiecăruia devine un bun cîștigat, feciorul are încă picioare de ceară. Nu face rău nimănui. Se lasă însă purtat încoace și încolo pe cărările existenței ca un cățel de zgardă. Deocamdată îl duc părinții. Dar peste cîțiva ani ? Există un șuvoi care ne poartă pe toți, iar Gabriel pare să mizeze, inconștient, pe acesta. N-are să piară, zice el din asta, bineînțeles. Dar, ARE SĂ TRĂIASCĂ VREODATĂ CU ADEVĂRAT ?

În peisajul multicolor cu care ne-a obișnuit tinerețea, Gabriel nu se asimilează nici pe departe unei tipologii definitorii. Îl putem ignora liniștiți, printre marile fluvii umane s-au amestecat nu o dată riulețe cenușii, apărute nu se știe de unde, care s-au scurs cu timpul așa cum au apărut, fără zgomot și fără consecințe. De ce vi-l supunem totuși atenției ? Pentru că **Tipul fără opinii**, este, pentru realitatea zilelor noastre, o prezență inexplicabilă. Pentru că, **tînărul cu picioare de ceară**, este, numai aparent inofensiv. În fond, el aduce cu sine și propagă inconștient o filozofie de tip agresiv : FILOZOFIA ABȚINERII. O incursiune în hățișurile tributare acestui gen de mentalitate s-a soldat cu neașteptate sur-

SOFIA SCORȚARU

(Continuare în pag. a V-a)

Din perspectiva viitorului

de DARIE NOVĂCEANU

Studiind Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la lucrările recentei Plenare a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, încerc sentimentul unui deosebit prilej de confruntare cu mine însumi.

Teoreticienii de pretutindeni vor găsi materie de lucru inestimabilă. Sinceritatea cu care sînt dezbătute cele mai importante probleme ale ideologiei clasei muncitoare, acuitatea observațiilor și raționamentelor, definind încă o dată personalitatea sa creatoare, nu lasă nici un spațiu neacoperit de cercetare și opinie comunistă.

Ca scriitor, firește, trebuiau să mă atragă, în primul rînd, observațiile făcute asupra creației literare. Și m-au atras. Dar înțelegerea lor exactă nu s-ar fi putut realiza în afara întregii construcții, a expunerii sale în totalitatea ei. Profilul viitorului societății noastre socialiste este trasat, aici, în liniile sale fundamentale și de amănunt, iar programul de educație socialistă, de îmbunătățire a activității ideologice, de ridicare a nivelului general al cunoașterii, pentru așezarea relațiilor din societatea noastră pe baza principiilor eticii și echității socialiste și comuniste, capătă forma sa definitivă, absolut necesară evoluției sociale a poporului român. Datele privind viața economică a țării, ritmurile ei de dezvoltare, cele ce ne situează de la o vreme pe primele locuri din lume, cele de continue izbînzi din industrie și agricultură, sînt puse, de data aceasta, în directă relație cu datele ce țin de evoluția spirituală a țării, apreciate în raporturile dintre ele și, mereu, **din perspectiva viitorului.**

Rezultă, de aici, un îndemn spre efort și cunoaștere, o chemare, de fapt, adresată nouă tuturor — muncitorilor ca și intelectualilor țării — convingătoare atît prin caldul său patriotism, cît și prin latura internaționalistă, de contribuție la patrimoniul valorilor universale. Și se conturează, totodată, un stil nou de muncă, cel al viitorului. S-o recunoaștem, cu toată mîndria, conturarea lui nu ar fi fost posibilă în alte condiții sociale. Stilul acesta este una din contribuțiile

(Continuare în pag. a IV-a)

ADUNAREA MEMORIALĂ CU PRILEJUL ANIVERSĂRII A 70 DE ANI DE LA NAŞTEREA LUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

Cuvîntarea tovarăşului Emil Bodnaraş

(Urmare din pag. 1)

deveni forţa naţională capabilă să-şi asume rolul de conducător al întregului popor în lupta pentru rezolvarea problemelor fundamentale ale progresului social al ţării.

Crearea P.C.R. în 1921, care avea să poarte cu cinste, neabătut, de-a lungul întregii sale existenţe, steagul luptei pentru libertatea naţională şi socială a poporului, pentru socialism, a constituit cea mai mare victorie politică a clasei muncitoare, rezultată din experienţa puternicelor înfruntări de clasă care au urmat primului război mondial.

Tînăr muncitor, Gheorghe Gheorghiu-Dej a participat la acţiunile muncitoreşti din Valea Trotuşului şi la greva generală, a fost antrenat în anii următori la un şir de acţiuni muncitoreşti la Galaţi, unde a fost ales de muncitori în conducerea Sindicatului de la Atelierele C. F. R.

Profunda criză economică din anii 1929—1933 a zguduit întreaga lume capitalistă, a agravat considerabil contradicţiile proprii sistemului capitalist. În ţara noastră lupta proletariatului împotriva încercării clasei dominante de a ieşi din criză pe spinarea păturilor largi populare căpăta un caracter tot mai organizat. Clasa muncitoare s-a situat în primele rînduri ale mişcărilor sociale, pentru apărarea atît a propriilor sale interese, precum şi a intereselor celorlalte clase şi pături oprimate: ţărănimea, categorii largi ale intelectualităţii, meseriaşii etc.

Sub steagul partidului s-au desfăşurat eroicele greve ale minerilor din Lupeni în august 1929, ale petroliştilor şi ceferiştilor din 1933, precum şi ale altor detaşamente ale clasei noastre muncitoare. Aceste lupte au înscris pagini de glorie în istoria poporului român. Ele au exprimat puternic spiritul combativ al clasei muncitoare, capacitatea partidului comunist de a organiza şi conduce cu succes lupta oamenilor muncii.

Deşi luptele ceferiştilor au fost înecate în sînge, iar principalii conducători ai grevelor, între care Gheorghe Gheorghiu-Dej, au fost arestaţi, aceste mari bătălii sociale, prin caracterul lor revoluţionar, prin amploarea, forţa şi nivelul organizării, prin învăţămintele lor politice excepţional de bogate, au reprezentat un moment de cotitură în dezvoltarea partidului nostru şi a întregii mişcări muncitoreşti din România. În mod deosebit merită să menţionăm că ele s-au desfăşurat în primele zile de după instaurarea dictaturii hitleriste în Germania, fiind pe plan mondial prima acţiune de amploare a proletariatului împotriva fascismului. Este un titlu de mîndrie pentru clasa noastră muncitoare, că sub conducerea partidului comunist, ea s-a afirmat pe arena politică naţională şi internaţională cu vigoare şi ca luptătoare activă şi consecventă împotriva fascismului — cea mai reacţionară forţă cunoscută în istorie.

În pregătirea luptelor din 1933 ale ceferiştilor s-au exprimat calităţile politice, organizatorice şi energia revoluţionară ale lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Partidul i-a încredinţat funcţia de secretar al Comitetului Central de acţiune al muncitorilor ceferişti organ de îndrumare şi coordonare, în care, împreună cu alţi valoroşi militanţi comunişti, Gheorghiu-Dej a activat cu pricepere.

Aplicînd politica şi îndrumările partidului, Gheorghe Gheorghiu-Dej a adus o importantă contribuţie pe calea făuririi unităţii de acţiune a proletariatului în desfăşurarea luptelor ceferiste cît şi ale celorlalte categorii de oameni ai muncii. Experienţa acumulată în aceste împrejurări a fost îmbogăţită în anii următori, prin vasta activitate politică şi ideologică desfăşurată de partid pentru realizarea frontului unic muncitoresc şi a unei coaliţii a tuturor forţelor democratice împotriva pericolului hitlerist, pentru apărarea intereselor fundamentale ale României.

Procesele intentate conducătorilor muncitorimii ceferiste şi petroliste au fost transformate de partid într-o nouă şi puternică acţiune de luptă pentru interesele vitale ale maselor muncitoare şi apărarea libertăţilor democratice ale poporului. Boxa acuzaţilor din sala Consiliului de Război din Craiova a devenit o tribună de propagare a poziţiilor Partidului Comunist, de demascare a politicii burgheziei româneşti, a reacţiunii şi fascismului. Alături de cea mai mare parte a celorlalţi acuzaţi, Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a manifestat ca un exponent revoluţionar fidel al cauzei şi intereselor clasei muncitoare, susţinînd cu curaj şi demnitate, programul de luptă al Partidului Comunist pentru libertatea naţională şi socială a poporului.

Condamnat, o dată cu alţi militanţi comunişti, la 12 ani muncă silnică, Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost deţinut în închisorile Jilava, Văcăreşti, Craiova, Ocnele Mari, Aiud, Doftana, Caransebeş şi în lagărul Tg. Jiu. Este caracteristic pentru activitatea din acea vreme a Partidului Comunist Român că, dincolo de gratii şi de sîrme ghimpate, a reuşit să transforme temniţele şi lagărele în adevărate şcoli de călire şi educaţie revoluţionară, patriotică şi internaţionalistă a comuniştilor şi antifasciştilor deţinuţi.

S-a închegat astfel un puternic activ de partid, în rîndurile căruia un rol proeminent a jucat Gheorghiu-Dej, activ cu ramificaţii în toate închisorile în care se aflau deţinuţi politici. Sprijinindu-se pe acest activ, organizaţiile de partid din închisori şi lagăre au desfăşurat o perseverentă muncă de zi cu zi pentru întărirea combativităţii şi ridicarea nivelului politico-ideologic al deţinuţilor politici. În aceste condiţii deosebit de grele, pe lîngă cele ale asprei ilegalităţi, partidul şi-a format un fond de cadre oţelite, militanţi comunişti care au îndeplinit apoi sarcini de excepţională însemnătate în organizarea şi conducerea de către partid a luptei pentru eliberarea ţării de sub jugul fascist, pentru victoria revoluţiei şi construcţiei socialiste.

Activitatea politică din închisori se desfăşura în strînsă legătură cu activul de partid care acţiona în stare de libertate, în ilegalitate. Aceasta a permis ca activul de bază din lagăr să poată participa efectiv la elaborarea şi orientarea politicii partidului pentru salvarea ţării de la catastrofa în care au împins-o clasele dominante prin instaurarea dictaturii militaro-fasciste şi aservirea ţării către Germania nazistă.

Este un fapt istoric necontestabil că planul general pentru răsturnarea dictaturii antonesciene, ieşirea României din odiosul război antisovietic, întoarcerea armelor împotriva hitlerismului şi alăturarea ţării noastre la coaliţia statelor antifasciste în frunte cu U.R.S.S. a fost elaborat de un grup de activişti de partid din ilegalitate şi din lagăr, în rîndul cărora Gheorghe Gheorghiu-Dej a îndeplinit un rol de deosebită importanţă.

În liniile sale fundamentale, acest plan general, definitivat în august 1943 şi încredinţat spre aplicare activului de partid care acţiona în ilegalitate, a prevăzut:

— reorganizarea conducerii centrale de partid şi întărirea unităţii propriilor rînduri ale partidului, spre a fi pe deplin apt să conducă lupta pentru noile sarcini, de importanţă istorică;

— pregătirea şi realizarea Frontului Unic între Partidul Comunist Român şi partidul Social-Democrat, ca bază a unui larg front patriotic antihitlerist şi ca prim pas pe calea spre făurirea unităţii politice şi organizatorice a clasei muncitoare;

— organizarea formaţiunilor de luptă patriotice;

— intensă activitate în rîndurile factorilor de conducere ai armatei. O deosebită atenţie a fost acordată constituirii alianţelor politico-sociale. Partidul a reuşit astfel să realizeze o largă coaliţie, care reunea toate forţele patriotice, toate forţele interesate dintr-un motiv sau altul în răsturnarea dictaturii antonesciene, în scoaterea ţării din război şi întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste.

Astfel a fost realizat complexul de măsuri care, în condiţiile crizei tot mai accentuate a regimului antonescian, ale împrejurărilor favorabile create prin ofensiva victorioasei Armate Sovietice, a asigurat succesul insurecţiei armate antifasciste din august 1944. Iniţiată, organizată şi condusă de Partidul Comunist Român, insurecţia armată a deschis o nouă epocă în istoria României, epoca revoluţiei populare, a construirii socialismului.

Imediat după răsturnarea dictaturii fasciste, partidul comunist a pus în faţa poporului problemele şi sarcinile fundamentale de care depindeau reconstrucţia economică şi politică a României, înaintarea hotărîtă a ţării pe calea unei evoluţii istorice noi, profund democratice.

Elaborarea liniei politice, a strategiei şi tacticii pentru desfăşurarea acţiunilor următoare, concepute ca un proces revoluţionar neîntrerupt, a fost rodul gîndirii colective a activului de partid, strîns unit în jurul Comitetului Central, în frunte cu Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Trebuie menţionat aici faptul istoric că la elaborarea şi înfăptuirea acestei linii politice, o participare activă a avut cel mai apropiat aliat al Partidului Comunist — Frontul Plugarilor, în frunte cu marele patriot şi eminentul om de stat, doctorul Petru Groza.

Pe primul plan al preocupărilor se situau atunci probleme stringente ca mobilizarea tuturor forţelor pentru războiul antihitlerist alături de Naţiunile Unite în frunte cu Uniunea Sovietică: asigurarea, cu orice sacrificii, a mijloacelor materiale necesare participării la război pînă la victoria finală: făurirea pe baze trainice a alianţei muncitoreşti-ţărăneşti; luarea prin forţă de către ţărani cu sprijinul detaşamentelor înarmate ale clasei muncitoare a pămînturilor moşiereşti; împiedicarea reacţiunii, concentrată în jurul partidelor „istorice" şi al monarhiei, de a-şi reorganiza forţele: lărgirea sistemului de alianţă cu grupările patriotice, democratice: cucerirea de poziţii în interiorul guvernului, în conducerea administraţiei de stat centrale, judeţene şi locale; orientarea politică a armatei prin organizarea în unităţile militare a aparatului de educaţie, cultură şi propagandă.

Dar ca un fir roşu călăuzitor întreaga această perioadă istorică este străbătută de grija neabătută a partidului pentru întărirea continuă a unităţii de acţiune a clasei muncitoare.

Sub conducerea partidului, creşterea impetuoasă a valului luptei populare a decis soarta bătăliei pentru putere, impunînd împotriva voinţei reacţiunii, instaurarea, la 6 martie 1945, a guvernului democratic în frunte cu dr. Petru Groza, primul guvern în care clasa muncitoare avea rol precumpănitor.

Este încă vie în memoria noastră vasta şi complicata acţiune a acelor zile memorabile, dusă victorios de clasa muncitoare, pentru zdrobirea activităţii contrarevoluţionare a reacţiunii interne şi a cercurilor imperialiste internaţionale, pentru refacerea economică a ţării şi înfăptuirea de transformări social-economice necesare pregătirii etapei următoare a procesului revoluţionar.

Au fost înfruntate cu dîrzenie consecinţele grele ale războiului, starea de dezorganizare a producţiei, agravată de secetă, haosul economic şi financiar, inflaţia provocată în cea mai mare măsură de sabotajul organizat de clasele exploatatoare pentru a submina autoritatea guvernului democratic. Pas cu pas au fost înfrînte uneltirile de tot soiul ale forţelor retrograde, sîngeroasele provocări fasciste, aşa-zisa „grevă regală", prin care reacţiunea concentrată în jurul monarhiei a încercat să paralizeze activitatea guvernului şi să răstoarne regimul democratic. În această confruntare, în care partidul a avut rol conducător, Gheorghiu-Dej, în fruntea colectivului de conducere, şi-a făcut pe deplin datoria.

Clasa noastră muncitoare şi-a dovedit în mod strălucit capacitatea sub ferma îndrumare a partidului de a-şi îndeplini rolul conducător în societate.

Evoluţia evenimentelor a ajuns încă la un punct în care se impuneau ca o necesitate acută, situarea pe o treaptă mai înaltă a organizării statului major al clasei muncitoare. Partidul Comunist Român, clarificarea într-o concepţie mai bine închegată a liniilor directoare politice din activitatea sa de viitor.

Sub semnul acestei cerinţe majore a avut loc Conferinţa Naţională a P.C.R. din octombrie 1945. Conferinţa a analizat întreaga experienţă acumulată şi a trasat un vast program de luptă pentru întărirea unităţii politice a clasei muncitoare, lărgirea şi cimentarea alianţei muncitoreşti-ţărăneşti, pentru consolidarea puterii populare, reconstrucţia şi dezvoltarea economico-socială a ţării, crearea tuturor condiţiilor pentru asigurarea unei reale independenţe şi suveranităţi naţionale a statului român.

Hotărîrile Conferinţei au demonstrat o dată mai mult înalta responsabilitate a Partidului Comunist faţă de destinele naţiunii, clarviziunea şi capacitatea sa de a trasa sarcini de o largă perspectivă istorică. Raportul Politic al Comitetului Central, prezentat la Conferinţă de Gheorghe Gheorghiu-Dej, a relevat amploarea cerinţelor progresului social-economic al României, a conturat ideea fundamentală de dezvoltare a ţării pe calea industrializării, întrucît — citez — „numai o industrie grea puternică, bazată pe folosirea raţională a bogăţiilor naturale ale ţării constituie pivotul în jurul căruia întreaga economie a ţării se va dezvolta în condiţii noi".

La Conferinţa Naţională, Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost ales secretar general al Comitetului Central al partidului, funcţie pe care a îndeplinit-o prin realegere timp de 20 de ani, pînă la sfîrşitul vieţii sale.

În materializarea sarcinilor trasate de Conferinţa Naţională, partidul a intrat într-o nouă perioadă de intensă activitate, în cursul căreia s-au manifestat cu putere realismul şi elasticitatea tactică în abordarea problemelor alianţelor politice, măiestria şi înalta principialitate în acţiunea de atragere alături de partid şi sub influenţa sa a diferitelor grupări politice democratice, forţe patriotice din cele mai largi. Marea confruntare electorală din noiembrie 1946, care a dus la nimicirea politică a partidelor istorice reacţionare, la victoria forţelor progresiste, în frunte cu P.C.R., a constituit o vie expresie a temeiniciei acestei linii.

Evocînd figura lui Gheorghiu-Dej, nu putem să nu amintim pasiunea pe care el a depus-o la Conferinţa de pace de la Paris din 1946, ca membru al delegaţiei române, pentru afirmarea şi apărarea intereselor naţionale ale României.

Ca urmare a rezultatelor obţinute în consolidarea statului democrat-popular şi în refacerea economiei naţionale, au fost înfăptuite treptat un şir de măsuri social-economice în folosul maselor muncitoare, cum au fost reforma monetară, introducerea controlului muncitoresc în întreprinderi şi altele. Raportul de forţe pe plan intern s-a înclinat hotărîtor în favoarea clasei muncitoare şi a aliaţilor săi.

A devenit astfel posibilă preluarea întregii puteri politice de către clasa muncitoare, aliată cu masele de bază ale ţărănimii şi cu celelalte categorii de oameni ai muncii, prin înlăturarea monarhiei în decembrie 1947 şi proclamarea Republicii Populare Române.

Tovarăşi,

În aceste condiţii, întreaga evoluţie a societăţii româneşti impunea ca o necesitate logică şi de importanţă decisivă, realizarea depline unităţi politice şi organizatorice a clasei muncitoare, făurirea partidului unic, capabil să asigure convergenţa tuturor forţelor sociale spre obiectivele edificării orînduirii socialiste. Ideea creării partidului muncitoresc unic, avînd la bază ideologia şi concepţia revoluţionară a marxism-leninismului, ajunsese pe deplin matură nu numai în rîndurile comuniştilor, ci şi ale majorităţii covîrşitoare a social-democraţilor.

Partidul Comunist, ca iniţiator şi factor motor al unificării, a dezvoltat cu ajutorul stîngii social-democrate progresiste aceste premise favorabile şi, printr-o îndelungată şi minuţioasă activitate pregătitoare, a asigurat crearea pas cu pas a structurilor partidului unificat, în aşa fel încît Congresul din februarie 1948 avea să consacre solemn starea de trecere la un stadiu superior, înaintat. Unitatea politică, ideologică şi organizatorică a clasei muncitoare, şi-a găsit astfel istorica împlinire.

La construirea acestei mari victorii a clasei muncitoare, Gheorghe Gheorghiu-Dej a adus o contribuţie de seamă, acţionînd cu perseverenţă şi constructiv simţ politic. Ca expresie a înaltei autorităţi dobîndite de comunişti, a rolului determinant îndeplinit de Partidul Comunist în viaţa socială şi politică a ţării, în realizarea unificării, Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost investit la Congres în funcţia de secretar general al Comitetului Central al partidului.

Prin crearea partidului unic al clasei muncitoare s-au desăvîrşit premisele politice necesare trecerii la construcţia socialistă larg desfăşurată.

Urmărind să asigure realizarea unei baze economice socialiste, corespunzătoare caracterului puterii politice, partidul a organizat, la scurt timp după congresul de unificare, înfăptuirea naţionalizării principalelor mijloace de producţie — act revoluţionar prin care aceste mijloace au fost expropriate din mîinile burgheziei şi au trecut în patrimoniul statului celor ce muncesc. S-a creat astfel în economia naţională un puternic sector socialist, temelie trainică pentru dezvoltarea socialistă a României.

Ca forţă conducătoare, partidul a putut trece, în aceste împrejurări, la aplicarea unor metode şi instrumente noi de dirijare a economiei. A fost elaborat primul plan anual de dezvoltare economică a statului. Aceasta a marcat momentul trecerii la conducerea planificată a economiei româneşti — pe o cale al cărei indicator purta înscrisă deviza constantă a P.C.R.: industrializare socialistă.

Partidul nostru a rămas ferm ataşat acestei devize, expresie a întregii sale concepţii despre configuraţia economică şi socială a unui stat socialist modern. În concordanţă cu cerinţele legilor obiective ale creării bazei tehnico-materiale a societăţii socialiste, cu interesele naţionale şi necesităţile stringente de progres ale ţării, cu resursele ei materiale dar şi cu voinţa clasei muncitoare, a întregului popor decis să făurească o Românie socialistă modernă, înfloritoare, partidul nostru comunist a transformat sarcinile industrializării în pivotul fundamental al politicii sale economice.

Subliniind unitatea de concepţie şi vederi a întregii conduceri de partid, se cuvine a fi apreciată în acest context contribuţia adusă de Gheorghe Gheorghiu-Dej la elaborarea politicii de industrializare, la apărarea sistematică a acesteia în centrul tuturor planurilor cincinale, la respingerea energică şi neînduplecată a oricărei tendinţe sau încercări de abatere a partidului de la acest curs. Desigur, nu s-ar putea afirma, în lumina unei analize exigente, că în desfăşurarea operei de industrializare nu s-ar fi strecurat în acele stadii anumite erori, manifestări de empirism şi subiectivism. Hotărîtoare ne apare afirmarea ideii de fermitate că destinele ţării sînt irevocabil opuse oricărei forme de perpetuare a condiţiei statului semicolonial agrar, furnizor de materii prime şi piaţă de desfacere pentru ţările industriale dezvoltate, că vocaţia României socialiste este de a se înscrie în diviziunea internaţională a muncii ca un stat cu o economie modernă, capabil să participe la un circuit superior de creare şi mişcare de valori materiale.

Conducînd opera de construcţie a socialismului, partidul nostru s-a călăuzit de teza marxist-leninistă că noua societate trebuie să aibă o bază unitară, [illegible], atît la oraşe cît şi la sate, de relaţii de producţie socialiste. Călăuzit de aceasta, partidul a ştiut să aducă la îndeplinire sarcina atît de complexă a unirii milioanelor de mici gospodării agricole individuale, pornind de la specificul satului românesc, de la tradiţiile de asociere şi întrajutorare ale ţărănimii, preconizînd trecerea treptată de la forme simple la forme mai înalte de cooperare — concomitent cu formarea de cadre de specialitate cît şi a unei baze tehnice necesare unei agriculturi moderne socialiste. Întreaga activitate desfăşurată în acest domeniu s-a întemeiat pe linia generală a partidului la ante exprimată în numele conducerii partidului de Gheorghe Gheorghiu-Dej la plenara din martie 1949 a Comitetului Central.

Prin marea victorie a cooperativizării ţărănimii, alianţa muncitorească-ţărănească s-a ridicat pe o treaptă calitativ superioară. Relaţiile socialiste de producţie s-au generalizat la oraşe şi la sate.

Exploatarea omului de către om a fost pentru totdeauna lichidată pe pămîntul ţării noastre. Socialismul a învins deplin şi definitiv în România.

Fireşte, paralel cu aceste prefaceri fundamentale în relaţiile de producţie, s-a desfăşurat în toată amploarea sa frontul transformărilor în aparatul de stat, în toate articulaţiile organizate ale vieţii sociale. La baza arhitectonică a noii construcţii de stat, partidul a aşezat principiul centralismului democratic, care trebuia să asigure îmbinarea raţională a conducerii centralizate şi planificate cu stimularea iniţiativei maselor largi ale oamenilor muncii.

Ca o componentă de covîrşitoare importanţă în aşezarea rînduielilor noii societăţi, trebuie scoasă în relief opera partidului comunist care a reuşit să cimenteze unitatea de luptă şi deplina egalitate în drepturi a tuturor oamenilor muncii din ţara noastră, fără deosebire de naţionalitate. Gheorghe Gheorghiu-Dej a ştiut să dea o expresie fidelă acestei poziţii a partidului, militînd cu hotărîre pentru traducerea sa în viaţă.

Aniversînd astăzi şapte decenii de la naşterea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej trebuie să evidenţiem, ca una din trăsăturile dominante ale portretului său politic, grija perpetuă, preocuparea de căpetenie pentru întărirea continuă a partidului, pentru asigurarea unităţii şi coeziunii sale interne de nezdruncinat, pentru permanenta sa călire organizatorică şi politico-ideologică. În acest sens, el a militat pentru ca în fruntea partidului să existe întotdeauna o conducere unită, a combătut cu fermitate orice tendinţă considerată de natură să submineze această unitate, a depus eforturi neobosite pentru întărirea partidului ca detaşament de avangardă al clasei muncitoare, strîns legat de mase, pentru consolidarea rolului său conducător.

Împreună cu ceilalţi membri ai conducerii de partid şi de stat, Gheorghe Gheorghiu-Dej, patriot şi internaţionalist consecvent, şi-a adus contribuţia ca politica partidului şi a statului să îmbine satisfacerea intereselor naţionale fundamentale ale poporului român cu solidaritatea şi sprijinirea cauzei socialismului pe plan internaţional.

Politica externă a partidului şi statului nostru, concepută şi realizată de partid cu consecvenţă şi pe baze principiale — politică de prietenie şi alianţă frăţească cu toate statele socialiste, cu toate partidele comuniste şi muncitoreşti, de solidaritate cu clasa muncitoare şi forţele democratice de pretutindeni — a avut în Gheorghe Gheorghiu-Dej un exponent convins şi hotărît. Comitetul Central al Partidului Comunist Român a desfăşurat în acest sens o activitate laborioasă ce a rămas adînc înscrisă în filele istoriei, îndeosebi ale istoriei ultimilor ani, pentru cauza unităţii ţărilor socialiste, a mişcării comuniste, pentru depăşirea divergenţelor şi refacerea coeziunii, pe baza principiilor marxism-leninismului: egalitatea, independenţa şi suveranitatea, neamestecul în treburile interne şi respectul mutual, elaborarea de sine stătătoare a politicii, ca şi a formelor şi metodelor de activitate, solidaritatea internaţionalistă. Acest ansamblu perfect omogen al unei singure poziţii unitare şi-a găsit expresie în Documentul plenarei lărgite a Comitetului Central al partidului din aprilie 1964, unul dintre ultimele documente de seamă la elaborarea căruia Gheorghe Gheorghiu-Dej a participat nemijlocit, împreună cu ceilalţi tovarăşi din colectivul de conducere al partidului.

Perioada în care Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a aflat în fruntea partidului a fost o perioadă de ample transformări pe arena politicii mondiale — de la anii de încordare acută şi „război rece" promovat de cercurile imperialiste, pînă la afirmarea tot mai pronunţată a forţelor păcii, la impunerea de către acestea a unui curs către destindere. Şi, reîntorcîndu-ne gîndurile spre acei ani, inspiră satisfacţie conştiinţa faptului că România a ştiut să se manifeste ca factor activ şi să-şi aducă o multiplă contribuţie la desfăşurarea acestui progres.

Avem în vedere statornicia cu care ţara noastră s-a pronunţat pentru promovarea coexistenţei paşnice între statele cu orînduiri sociale diferite. Avem în vedere statuarea principiilor de care am amintit mai înainte, ca temelie a tuturor relaţiilor externe ale României şi ca verigă a colaborării şi apropierii între popoare. Avem în vedere, de asemenea, eforturile ţării noastre de a dezvolta raporturi prieteneşti cu toate ţările vecine. În primul rînd orientări pe care partidul nostru le-a schiţat încă la Conferinţa Naţională din 1945 şi care au căpătat apoi tot mai multă pondere, contur şi consistenţă.

Partidul nostru, întregul popor preţuiesc neobosita activitate desfăşurată de Gheorghe Gheorghiu-Dej, ca secretar general, care, împreună cu ceilalţi membri ai conducerii partidului, cu activul de partid şi de stat, a adus o contribuţie de seamă la realizarea marilor transformări revoluţionare în procesul dezvoltării politice, economice şi sociale a ţării noastre.

Dar în personalitatea sa complexă, în activitatea sa devotată partidului, cauzei clasei muncitoare, alături de mari şi remarcabile realizări, au existat şi scăderi, unele grave. Desigur, este necesar să avem în vedere perioada de excepţională frămîntare politică şi socială în care s-a desfăşurat această activitate, dificultăţile sarcinii uriaşe de sfărîmare a vechii orînduiri şi de începere a construirii unei societăţi noi, rezistenţa înverşunată a claselor stăpînitoare, acumularea din mers a unei experienţe proprii în condiţiile unor influenţe, nu întotdeauna constructive. În acest complex, Gheorghe Gheorghiu-Dej nu a fost scutit de comiterea unor greşeli, unele inevitabile. Călcarea însă a normelor de partid, comiterea de evidente abuzuri şi ilegalităţi nu-l pot absolvi de răspundere. În spiritul obiectivităţii riguroase, al respectării adevărului istoric, partidul a relevat, la timpul său toate aceste acte reprobabile. Plenara C.C. al P.C.R. din aprilie 1968 a analizat cu principialitate comunistă aceste fenomene negative, a explicat cauzele care le-au generat şi a adoptat măsuri atît cu caracter reparatoriu cît şi pentru întărirea muncii colective, pentru respectarea riguroasă a normelor comuniste ale vieţii interne de partid şi a legalităţii socialiste, încît asemenea acte, străine orînduirii noastre, să nu se mai poată produce şi repeta niciodată.

Fireşte, criticarea şi condamnarea de către partid a aspectelor negative din activitatea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej nu elimină recunoaşterea corectă a meritelor sale remarcabile faţă de partid şi popor. „Este cunoscut — arăta tovarăşul Nicolae Ceauşescu în Raportul C.C. al P.C.R. prezentat la Congresul al X-lea al partidului — că, atît în anii ilegalităţii în închisoare, dar mai cu seamă după eliberare, el a jucat un rol de frunte în partid şi în stat. Timp de 20 de ani, ca prim-secretar al Comitetului Central al partidului, Gheorghe Gheorghiu-Dej a ocupat un loc de seamă în întreaga activitate de făurire a socialismului; partidul, poporul dau o înaltă apreciere muncii sale".

Tovarăşi,

În dezvoltarea ascendentă a României, principalul generator de energii îl constituie exercitarea de către partid a rolului conducător în societate, legătura indisolubilă dintre partid şi masele oamenilor muncii, uriaşa activitate creatoare a poporului, făuritor conştient al propriei sale istorii.

Este bine cunoscut că perioada ultimilor ani s-a dovedit cea mai fertilă în înfăptuiri, pe toate planurile, din întreaga epocă a construcţiei socialiste.

Dacă ar fi să discernem factorii care caracterizează progresul istoric al României socialiste de la Congresul al IX-lea încoace, fără îndoială că se impun în primul rînd, spiritul noului şi dinamismul puternic imprimat de partid tuturor compartimentelor vieţii sociale. Au fost supuse cercetării critice, în spirit ştiinţific, stările de fapt din fiecare domeniu de activitate, au fost relevate succesele şi au fost dezvăluite curajos lipsurile, deficienţele, rămînerile în urmă. Au fost combătute manifestările arbitrariului şi ale subiectivismului. Au fost promovate cu o stăruinţă deosebită cunoaşterea exactă a realităţilor, evaluarea precisă a raportului dintre necesar şi posibil, cheia oricărei politici înţelepte.

A cunoscut o puternică ascensiune activitatea teoretică creatoare a partidului, în contact strîns cu viaţa, cu realităţile. Stimularea gîndirii vii a partidului a generat soluţii originale problemelor dezvoltării societăţii. Şi-a găsit astfel materializare preceptul adresat de Lenin comuniştilor — acela de a-şi elabora politica „gîndind efectiv cu capul propriu", de a asigura învăţăturii marxiste o aplicare creatoare, corespunzătoare condiţiilor istorice concrete, particularităţilor specifice ale fiecărei ţări.

Rezultanta acestei orientări constă într-o vastă operă de perfecţionare continuă a tuturor laturilor vieţii noastre sociale. Practic, nu există sferă de activitate care să nu fie supusă unei reexaminări exigente şi în care să nu se fi adoptat măsuri hotărîte, care au deschis noului, progresului, căi largi de afirmare.

Realizînd obiectivele Congresului al X-lea, forţele de producţie ale ţării cunosc o impetuoasă creştere, ritmuri dintre cele mai înalte din lume. În industrie ca şi în agricultură cuvintele de ordine sînt modernizare, eficienţă, încorporare hotărîtă a cuceririlor gîndirii tehnico-ştiinţifice contemporane.

Evoluţia democraţiei socialiste cunoaşte importante mutaţii calitative. Principiul conducerii colective a fost statuat ca principiu suprem de conducere în absolut toate sectoarele de activitate ale vieţii politice, economice, sociale. Au fost realizate noi progrese pe calea asigurării celei mai depline egalităţi în drepturi tuturor cetăţenilor ţării, fără deosebire de naţionalitate. Întreaga noastră naţiune socialistă înfloreşte şi îşi afirmă din plin imensul potenţial de progres.

Omul, subiect şi scop al întregii opere de construcţie socialistă, este situat în centrul preocupărilor de perfecţionare. Lui, acestui om nou al României socialiste, partidul i-a închinat un strălucit program de acţiune, de largă perspectivă — exprimat magistral la scara amplă a dimensiunilor sale istorice în expunerea prezentată de tovarăşul Nicolae Ceauşescu recentei plenare a C.C. al P.C.R. şi adoptată ca document programatic.

România se află în plin efort constructiv. Avem multe mijloace şi forţe care garantează succesele noastre. Dar cucerirea cea mai de seamă, garanţia cheie a succeselor noastre, ale partidului, ale poporului — este coeziunea indisolubilă dintre partid şi poporul nostru muncitor. Forţa noastră comună stă în unitate — în unitatea de fier a rîndurilor partidului, a conducerii sale, în unitatea tuturor oamenilor muncii în jurul avangărzii lor, Partidul Comunist Român în frunte cu Comitetul său Central.

Sub conducerea încercată a partidului nostru să mergem neabătut înainte spre făurirea societăţii socialiste, multilateral dezvoltate, spre comunism.

Trăiască Partidul Comunist Român!

Trăiască România socialistă!

TROFEUL „STRUNGUL DE AUR"

A luat sfîrşit cea de a treia ediţie a **concursului profesional al tinerilor strungari** din întreaga ţară. Ca loc de desfăşurare a fost ales oraşul Arad, aici unde se nasc strungurile româneşti. Cei 38 de concurenţi, reprezentanţi a peste 30 000 de strungari, participanţi în etapele anterioare finalei, au găsit la gazde o perfectă organizare din toate punctele de vedere. 20 de strunguri de tip SM 400 abia ieşite din fabricaţie, le-au stat la dispoziţie pentru a-şi demonstra îndemînarea şi talentul. Piesa pusă în execuţie a dat concurenţilor posibilitatea să-şi aleagă diverse metode de execuţie, să apeleze la o largă gamă de cunoştinţe teoretice. Complexitatea probei a conferit competiţiei nu numai spectaculozitate dar şi

EMIL OLARU

sensul unei autentice confruntări a celor mai diverse metode tehnologice de strunjire. Şi desigur s-au afirmat acei tineri care posedă în aceeaşi măsură deprinderi şi măiestrie profesională, cunoştinţe teoretice fundamentale, spiritul de iniţiativă şi de orientare în organizarea judicioasă a muncii şi a locului de muncă. Punctajul acumulat a dus la desemnarea următorilor cîştigători: **locul 1** şi trofeul **„Strungul de aur"** a revenit reprezentantului judeţului Timiş, **Emil Olaru**, de la Uzinele mecanice din Timişoara. De menţionat că cîştigătorul primei ediţii a acestui concurs din anul 1969 a fost un tînăr din aceeaşi uzină (Wilian Husyk). Locul 2 **Gheorghe Ioja** de la Uzina de strunguri Arad, iar **locul 3** a revenit lui **Teodor Cringaşu** de la „Progresul" Brăila. Au fost acordate şi două menţiuni; lui **Miron Rusea** de la U.A.P. şi lui **Vasile Luchian** de la I.R.C.N.U. Tulcea.

La sfîrşitul concursului am solicitat unora dintre reprezentanţii organizatorilor (concursul s-a desfăşurat sub auspiciile C. C. al U.T.C., U.G.S.R. şi M.I.C.M.) cîteva opinii în legătură cu desfăşurarea competiţiei. **„Faţă de ediţiile precedente,** ne spunea tovarăşul ing. **Nicolae Gaiţă**, director în Ministerul Industriei Construcţiilor de Maşini, **s-a observat cu acest prilej un plus de maturitate, pretenţiile formulate faţă de concurenţi atît la proba practică, cît şi la probele teoretice fiind mult sporite. Cu toate acestea, rezultatele s-au dovedit la nivelul exigenţelor juriului".** Subliniind acelaşi lucru, tovarăşul **Vlad Galin**, adjunct de şef de secţie la C.C. al U.T.C., adăuga necesitatea conferirii unui mai bogat conţinut politic acestor întreceri pentru ca ele să însemne într-adevăr autentice modalităţi de educaţie muncitorească a tineretului.

În final, în cinstea concurenţilor Ansamblul de cîntece şi dansuri al comitetului judeţean al U.T.C. a dat un frumos spectacol festiv.

ION DANCEA

Manifestări în ţară

La clubul Uzinelor „Griviţa Roşie" din Capitală şi la Casa de cultură a sindicatelor din Galaţi, luni au fost dezvelite busturi ale lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, de la a cărui naştere se împlinesc 70 de ani.

La solemnităţile ce au avut loc cu acest prilej, în Capitală a luat cuvîntul tovarăşul Dumitru Popa, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului municipal Bucureşti al P.C.R., primarul general al Capitalei, iar la Galaţi, tovarăşul Constantin Dăscălescu, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului judeţean Galaţi al P.C.R., preşedintele Consiliului popular judeţean.

Au participat reprezentanţi ai organelor de partid şi de stat, vechi militanţi ai mişcării muncitoreşti, numeroşi oameni ai muncii.

*

Numeroşi oameni ai muncii din oraşul care poartă numele lui Gheorghe Gheorghiu-Dej au participat luni la o adunare comemorativă prilejuită de împlinirea a 70 de ani de la naşterea acestui fiu de seamă al partidului şi poporului nostru. Despre viaţa şi activitatea sa revoluţionară a vorbit tovarăşul Valerian Ghineţ, prim-secretar al Comitetului municipal de partid, primarul oraşului.

Cu acelaşi prilej, oameni ai muncii din întreprinderile şi instituţiile bucureştene, ţărani cooperatori din diferite judeţe ale ţării, militari, studenţi şi elevi au vizitat sala memorială „Gheorghe Gheorghiu-Dej", organizată în cadrul Muzeului de istorie a partidului comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România.

De asemenea, un mare număr de oameni ai muncii din Bîrlad şi din împrejurimi au vizitat Casa memorială „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din municipiul Bîrlad.

(Agerpres)

Editura politică vă recomandă:
(PENTRU ÎNVĂŢĂMÎNTUL DE PARTID)

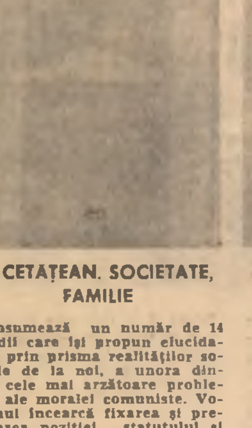

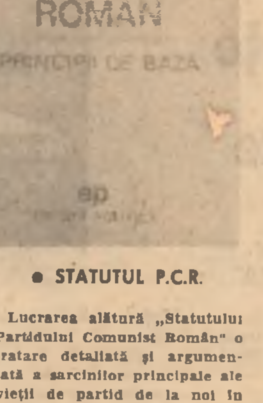

● **CETĂŢEAN, SOCIETATE, FAMILIE**

Însumează un număr de 14 studii care îşi propun elucidarea prin prisma realităţilor sociale de la noi, a unora dintre cele mai arzătoare probleme ale moralei comuniste. Volumul încearcă fixarea şi precizarea poziţiei statutului şi rolului cetăţeanului României socialiste în complexitatea dinamică a relaţiilor umane în condiţiile contemporane de la noi, cînd societatea socialistă pune în faţa membrilor ei probleme majore privind înaltele exigenţe morale.

● **STATUTUL P.C.R.**

Lucrarea alătură „Statutului Partidului Comunist Român" o tratare detaliată şi argumentată a sarcinilor principale ale vieţii de partid de la noi în condiţiile specifice generate de rolul mereu crescînd al P.C.R. în sfera de dezvoltare multilaterală a societăţii noastre socialiste şi de participarea tot mai activă şi responsabilă a P.C.R. în mişcarea comunistă şi muncitorească internaţională.

● **ŞTIINŢA, RELIGIE, SOCIETATE**

Este o abordare marxistă a dimensiunilor şi indicatorilor unor teme complexe şi actuale de o largă sferă istorică şi ştiinţifică şi care îşi propune educarea ateistă în spiritul concepţiei materialist-ştiinţifice; dizolvarea ideilor obscurantiste, a prejudecăţilor şi superstiţiilor care persistă încă în conştiinţa unor oameni.

A FI COMUNIST

A GÎNDI, A TRĂI, A ACȚIONA

CUM NE ÎNDEAMNĂ PARTIDUL, SECRETARUL SĂU GENERAL

A FI CU ADEVĂRAT MARXIST-LENINIST înseamnă a fi un explorator îndrăzneț și experimentat al drumului nou pe care îl deschide omenirii socialismul și comunismul, un cutezător vizionar al zilei de mîine, pornind de la realitățile și cerințele arzătoare ale zilei de azi, precum și de la concluziile, generalizate pe plan teoretic, ale experienței de ieri și de azi.

COMUNISTUL trebuie să fie cinstit, curajos, demn, să lupte cu ardoare pentru adevăr, pentru dreptate și libertate. El trebuie să iubească munca, să depună eforturi și să se preocupe continuu pentru dezvoltarea proprietății socialiste de stat și cooperatiste, să pună pe primul plan interesele poporului muncitor, înțelegînd că între interesele personale și cele generale ale întregii societăți nu există nici o contradicție ci, dimpotrivă, există o strînsă unitate dialectică, că bunăstarea personală este strîns legată de bunăstarea întregului popor, că asigurînd dezvoltarea generală a țării asigură ridicarea și a nivelului său de trai.

ÎN ÎNTREAGA SA VIAȚĂ, comunistul trebuie să dea dovadă de modestie și simplitate, să combată manifestările de îngîmfare și aroganță, să ducă o viață familială și socială exemplară.

A FI COMUNIST presupune a fi un om cu multiple cunoștințe științifice și culturale, care se ocupă continuu de lărgirea orizontului său spiritual, de însușirea a tot ce este mai înaintat în epoca sa.

A fi activist comunist presupune, pe lîngă aceasta, și capacitatea de a înțelege noul, de a elabora pe baza noilor cuceriri ale științei, concluzii teoretice și practice pentru transformarea revoluționară a societății omenești.

COMUNISTUL trebuie să combată cu hotărîre obiceiurile burgheze și să lupte pentru înlăturarea lor din viața oamenilor.

— Influența moravurilor burgheze se manifestă în primul rînd prin atitudinea față de proprietatea socialistă ; furturile, delapidările, sustragerile de orice fel — lovesc în interesele tuturor oamenilor muncii, sînt acte ostile construcției socialiste, de aceea trebuie considerate, așa cum spunea Lenin, ca acte contrarevoluționare.

— Mentalitățile generate de clasele exploatatoare se exprimă și în tendințele de parazitism, în încercarea de a trăi fără muncă, pe seama altora, sau de a înșela societatea oferindu-i foarte puțin, și dacă se poate nimic, în schimbul avantajelor pe care i le creează aceasta.

— Expresii ale moravurilor și modului de viață burghez sînt, de asemenea, desfrîul moral, care poate îmbrăca nenumărate forme de manifestare, tendința de a duce o viață de lux prin cîștiguri ilicite, necinstite, minciuna, carierismul — vicii care alterează grav fizionomia omului și care vin în cea mai flagrantă contradicție cu principiile morale ale noii noastre societăți.

— Este necesar să combatem cu hotărîre fenomenele de căpătuială, de înavuțire personală în discordanță cu situația generală, să combatem favoritismul și nepotismul, toate acestea constituind de asemenea, manifestări ale vechii societăți care trebuie să dispară în socialism.

— Dăunătoare mersului nostru înainte sînt și spiritul individualist, mic-burghez, de indiferență față de marile aspirații și eforturi ale poporului, sustragerea de la obligațiile pe care uriașa operă de transformare revoluționară a societății și de înflorire a patriei le pune în fața fiecărui cetățean.

NOI, COMUNIȘTII, STUDIEM legile sociale obiective nu pentru a adopta o poziție fatalistă față de acestea ci, dimpotrivă, pentru ca, înțelegînd sensul lor, să putem acționa în interesul progresului social, în interesul oamenilor, al victoriei socialismului și comunismului. Fără a nega cîtuși de puțin rolul esențial al forțelor de producție în dezvoltarea societății, noi pornim de la teza, de asemenea marxistă, că la rîndul ei conștiința poate exercita o puternică înrîurire asupra mersului înainte al societății, că ideile înaintate, cucerind masele, devin o uriașă forță materială a progresului.

SĂ NU UITĂM că a fi comunist înseamnă să fii și puțin idealist — desigur, nu în sensul concepției idealiste, ci în sensul unui anumit romantism revoluționar, cum îl numeam noi pe timpuri ; cîte o dată îl combăteam — dar greșit, după părerea mea — pentru că fără a te dărui intereselor clasei muncitoare, fără a avea o viziune largă, a visa despre ceea ce trebuie să devină comunismul nu poți fi un revoluționar, nu poți fi un comunist.

COMUNISTUL trebuie să lupte cu hotărîre împotriva exploatării și asupririi naționale și sociale, împotriva rasismului, șovinismului, naționalismului, a oricăror forme de înjosire a omului. El trebuie să fie luptător neabătut pentru relații de colaborare și prietenie între oameni, între națiuni, pentru realizarea în practică a principiilor dreptății, a unei juste repartiții a venitului național între oamenii muncii.

COMUNISTUL trebuie să știe să îmbine în mod armonios interesele naționale cu internaționalismul proletar. A fi comunist, înseamnă a fi întotdeauna de partea popoarelor care luptă pentru independența lor națională, a milita pentru colaborare și pace între state și națiuni !

AVEM ÎN FAȚA NOASTRĂ o măreață perspectivă izvorîtă din realitățile lumii contemporane. Să muncim în așa fel încît să transformăm perspectiva în realitate vie. Avem toate condițiile pentru aceasta și în primul rînd avem un partid puternic, un popor minunat care înfăptuiește cu fermitate politica internă și externă a partidului. Poporului să-i închinăm întreaga noastră activitate, întreaga noastră viață. Să muncim neobosit pentru a asigura poporului român un loc demn în rîndul națiunilor socialiste, în rîndul tuturor națiunilor lumii, o viață liberă, independentă, tot mai fericită, un viitor luminos comunist.

(Din expunerea și cuvîntul de închidere rostit de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie 1971)

Toate aceste cerințe trebuie să devină de fapt norme de convieţuire și de relații pentru toți oamenii muncii, pentru întregul nostru popor. În acest spirit trebuie educați copiii și tinerii patriei noastre. Acestea trebuie să constituie cerințe obligatorii față de omul nou, înaintat, cu o înaltă conștiință socialistă.

Tineri și tinere, acesta trebuie să fie

PROGRAMUL NOSTRU DE MUNCĂ, DE VIAȚĂ, DE LUPTĂ!

SPORT • SPORT • SPORT

În prim plan — FOTBALUL

CE MINUNAT AR FI...

Prezent la returul de la Rotterdam, Ion Băieşu propune cititorilor, în rîndurile de mai jos, schiţa unui epilog la competiţiile internaţionale inter-cluburi şi totodată liniile unui prolog la meciul de duminică, (România—Cehoslovacia), pe care toată suflarea fotbalistică îl aşteaptă cu atîta emoţie.

de ION BĂIEŞU

Dinamo s-a întors din Olanda cu o lalea neagră în mînă. In ţara vacilor grase şi lăptoase, fotbalul e o religie care fanatizează oamenii într-un chip greu de înţeles pentru noi. Urmaşii celor care au cucerit acest pămînt năclăit de ceţuri metru cu metru, de sub apele mării, săpînd mii de canale şi cărînd ţărîna fertilă de la sute de kilometri, par în viaţa lor cea de toate zilele fiinţe calme şi rezonabile, de o sobrietate îngheţată şi lemnoasă. Dar e suficient să le arăţi o minge de fotbal pentru ca să-şi piardă minţile într-atita incit, dacă terenul de joc n-ar fi înconjurat cu sîrmă ghimpată şi şanţuri de apă, ca o închisoare, spectatorii ar fi gata în orice clipă să sfîrtece jucătorii, de bucurie sau mînie. Clubul Feijenoord, finanţat şi dirîguit de cei mai barosani armatori ai Rotterdamului, este unul dintre cele mai bogate din Europa. Jucătorii săi, n-au cunoscut de cinci ani înfrîngerea pe teren propriu. Sub tribunele elegante ale stadionului se adăpostesc birouri, săli de antrenament, băi, bazine de înot, restaurante, săli de recepţie, un ciub. O fanfară şi o nostimă trupă de dansatoare distrează, înainte de începerea fiecărui meci, spectatorii care plătesc un bilet de intrare cu o sumă care, tradusă în româneşte, ar urca pînă la 300 de lei. Trompetiştii cîntă milităreşte, iar fetiţele cu pulpele goale învîrt nişte bastoane şi ridică picioarele spre cer ca pe nişte lunete, să se bucure sufletul plătitorului. Tot timpul meciului publicul cîntă de mama focului, trozneşte din tot felul de puşcoace, fîlfîie steaguri şi pune în stare de funcţionare nişte sirene de vapoare care mi-au zăpăcit muntea pe trei zile. Preşedintele clubului imi mărturisea că este incapabil să-şi imagineze cum ar putea reacţiona în caz de înfrîngere aceşti şaizeci şi cinci de mii de spectatori, care au fost în stare, după cîştigarea cupei intercontinentale, să umble pe străzi cîntînd, cu halbele de bere în mîini, de seara pînă dimineaţa.

Cunoaşteţi rezultatul meciului cu Dinamo şi nu ţin neapărat să vi-l amintesc. Campionii noştri s-au dus la Rotterdam cu gîndul să facă un meci onorabil, cu un scor decent, şi nimic în plus. Dovadă că Lucescu şi Sălceanu au fost lăsaţi acasă, iar Niki Dumitriu a venit acolo ca să zacă de gripă în hotel, acoperit cu prişniţe. Dacă mai spunem că şi Dumitrache se văita de dureri de apendicită şi că n-a putut rămîne pe teren decît o repriză, înţelegeţi că echipa noastră venise acolo ca o mieluşea în gura unui lup hulpav. Speranţa noastră era că zmeii lui Happel se vor conserva pentru meciul în care urmau să-i înfrunte pe duşmanii vieţii lor din Amsterdam, conduşi de compatriotul nostru Ştefan Covaci, sau că vor fi cuprinşi de o oarecare înţelegere omenească faţă de un adversar obosit şi chinuit. Aşi! Olandezii au tăbărît pe dinamovişti din prima clipă, ferm decişi să-i zboare din bocanci şi să facă din meci o sărbătoare pentru publicul lor. In prima repriză nu le-a reuşit nimic, pentru că Nelu Nunweiller a jucat formidabil şi pentru că Deleanu, cel mai bun om al nostru a distrus tot ce venea pe partea lui. Imediat după pauză, Nelu a avut o neînţelegere cu Constantinescu (care a apărat în general bine), a înscris în poarta noastră şi jucătorii olandezi au început să se pupe. Am avut şi noi o ocazie teribilă prin Dumitrache care, aflîndu-se nas în nas cu portarul, s-a gîndit să mai facă o fiţă, şi am ratat egalarea. Apoi, am mai avut un prilej bun prin Radu Nunweiller, care a şutat din apropiere peste poartă, după care jucătorii noştri şi-au pierdut respiraţia şi au terminat meciul în patru labe, istoviţi. Dinamo a jucat cu ceva mai multă ambiţie decît la Bucureşti, dar a intrat pe teren timorată, s-a speriat de zgomote şi de gîndul unei catastrofe, ceea ce nu era cazul, pentru că cei din Rotterdam nu se aflau nici ei în cea mai fericită formă a vieţii lor.

In sfîrşit, de bine, de rău, celelalte trei concurente la cupele europene s-au calificat, obligîndu-ne să ne bucurăm ca în faţa unei performanţe de excepţie. Dar parcă de bucurie nu arde nouă acum, cînd se apropie crîncenul meci cu Cehoslovacia? Formaţia exactă nu ne e cunoscută, dar eu ştiu bine, acum, că m-am înşelat atunci cînd am cerut aducerea lui Dumitrache printre tricolori. Mopsul declară că nu-l interesează decît echipa de club, starea sănătăţii nu-l ajută să lupte, deocamdată, pentru interesele echipei naţionale. Cornel Dinu are năzuoarele ascuţite de vîrsta mai veche şi mai noi şi mi s-a exprimat cu îngrijorare faţă de meciul de duminică. Limpede este că, în lot, se află acum, în afară de Dumitrache şi Tătaru, aproape tot ce e mai bun în fotbalul nostru şi nu ne rămîne decît să-i lăsăm pe antrenori să gîndească în tihnă formaţia cu care vom intra pe teren. Bine spunea Adrian Păunescu: să facem puţină linişte, să ne stăpînim patimile şi vocile şi să-i lăsăm pe cei care conduc echipa să joace această mare carte nefalbrăuri de cluburi. Ei trebuie să fie convinşi că trebuie să joace bine, calm, ofensiv, cu ideea victoriei înfiptă bine în minte, iar noi, cei din tribune, să fim convinşi că un efort din victorie stă în puterea glasurilor noastre, capabile să pună în stare de exploziе toate energiile şi voinţele jucătorilor români. O, ce minunat ar fi să cîştigăm!

VOLEI O ETAPĂ FĂRĂ „PICANTERII"

Nimic „picant" în desfăşurarea campionatelor naţionale de volei. Perioada de studiu continuă. Favoritele acumulează puncte, în timp ce partenerele, cuminţi, vin cu cele două puncte ca la o casă de depuneri! Nici măcar ultima etapă n-a reuşit să ne „inflameze", cu toate că înaintea desfăşurării ei Progresul şi „Poli" Galaţi păreau puse pe încurcat iţele Stelei şi Rapidului. Dar atît steliştii cît şi rapidiştii ne-au arătat că, deocamdată, nu sînt dispuşi să ne ofere „mîncaţi". Şi iarăşi încep să se contureze finalul, finalele de jumătate campionatului, şi iarăşi lupta pentru evitarea retrogradării, se pare, va fi mult mai interesantă decît cea pentru titlu, unde, dacă totul decurge firesc, candidează din nou Steaua şi Dinamo.

Şi pentru că ne-am referit la cele două aşa-zise derbiuri ale etapei trebuie să menţionăm că şi Steaua şi Rapid au „rezolvat" disputa în trei seturi. Steaua, mai matură şi mai experimentată, şi-a dominat partenera în momentele cheie, adică în finalurile de set, iar Rapidul, după un început „de la egal la egal", depăşind momentul critic din primul set, cînd a fost condus cu 13—12, a „sprintat" apoi spre o victorie categorică.

Iată rezultatele integrale ale etapei, în ele fiind inclusă şi o partidă restanţă:

MASCULIN: Dinamo-„U" Cluj (restanţă) 3—0 (5, 3, 7); Steaua-Progresul 3—0 (11, 12, 11); Rapid-Politehnica Galaţi 3—0 (13, 10, 8); Unirea Tricolor Brăila-I.E.F.S. 0—3 (11, 8,4); Tractorul Braşov-Viitorul Bacău 3—2 (10, 3, 9 — 12, 6) Politehnica Tim.-„U" Craiova 3—1.

FEMININ: Constructorul Buc.-C.P.B. 3-1 (11-8, 4.11), Medicina Buc.-„U" Tim. 3—1; I. E. F. S. — Farul Constanţa 3—2 (14, 6, 9—13, 7); Rapid- Ceahlăul P. Neamţ 3—0 (9, 7, 10) Sănătatea Arad-Dinamo 0—3 (-7, -8, -11); Penicilina Iaşi-C.S.M. Sibiu 3—1.

S. UNGUREANU

RUGBI „GRIVIŢA ROŞIE" ŞI-A CONSOLIDAT POZIŢIA

• [illegible] GRIVIŢA ROŞIE [illegible]

[illegible] ... ar fi de asemenea oportună prezenţa unor observatori, pentru ca jucătorii susceptibili de selecţionare să fie verificaţi cît mai atent.

• Dacă în cronicile precedente lăudam forma bună a sibienilor, duminică în întîlnirea cu GLORIA „neganse" i-a privat de un rezultat de egalitate pe jucătorii de la C.S.M. SIBIU. Scorul de 3—0 pentru Gloria îi nedreptăţeşte.

• SPORTUL STUDENŢESC a obţinut o victorie muncită în faţa FARULUI 14—4 şi o speranţă în plus pentru returul din primăvară. Poziţia în clasament reclamă o victorie pe care au obţinut-o în faţa constănţenilor, de la care ne aşteptam la mai mult.

• Cel mai surprinzător rezultat: RULMENTUL BÎRLAD—STEAUA [illegible]

• Meci de mare spectacol la Petroşani: 6—6 în întîlnirea cu „U" TIMIŞOARA, şi un nou derby duminica viitoare: GRIVIŢA ROŞIE — ŞTIINŢA PETROŞENI, la Cluj, AGRONOMIA, deţinătoarea lanternei termină victorioasă 15—6 în întîlnirea cu POLITEHNICA IAŞI.

• In urma rezultatelor din penultima etapă situaţia în clasament se prezintă astfel: pe primul loc se află Griviţa roşie cu 27 puncte, urmată de Ştiinţa Petroşeni 25 puncte şi „U" Timişoara 24 puncte. Ultimele locuri sînt ocupate de C.S.M. Sibiu şi Agronomia Cluj.

GABRIEL FLOREA

JUDO Rapid-Bucureşti şi Şcoala sportivă „Unirea" Iaşi — noile campioane de judo la juniori

De curînd în Sala Dinamo din Capitală s-au desfăşurat finalele Campionatului naţional de judo pe echipe rezervat juniorilor. [illegible]

GH. ILIE

O nouă minge „se strecoară" pe lîngă blocajul advers, şi încă un punct pentru rapidiste.
Foto: C. CREŢU

• **TURNEUL** internaţional feminin de handbal, desfăşurat în trei oraşe din R. F. a Germaniei, s-a încheiat la Rot (Heidelberg) cu victoria selecţionatei Iugoslaviei, urmată de echipele R. F. a Germaniei, Danemarcei şi României.

În ultima zi a competiţiei s-au înregistrat următoarele rezultate: Danemarca — Iugoslavia 13—12 (7—7); R.F. a Germaniei — România 14—13 (4—8).

• **ASEARĂ** în campionatul naţional de hochei pe gheaţă, Steaua a învins cu scorul de 8—2 (2—1, 1—1, 5—0), pe Avîntul Miercurea Ciuc. În cel de-al doilea joc, Dinamo Bucureşti a întrecut cu scorul de 12—1 (2—1, 8—0, 2—0), pe Agronomia din Cluj. Astăzi pe patinoarul artificial „23 August" cu începere de la ora 16,30 au loc partidele Dinamo-Avîntul şi Steaua-Agronomia.

• **ASTĂZI** începe la Galaţi, turneul internaţional masculin de handbal dotat cu „Trofeul Carpaţi". La această competiţie care constituie totodată şi o utilă verificare în vederea selecţiei pentru J.O. de la München, vor participa handbalişti din şapte ţări: R. F. a Germaniei, Iugoslavia, Norvegia, Spania, Ungaria, Franţa şi România (două formaţii). Cele opt echipe sînt împărţite în două grupe: A. — România, R. F. a Germaniei, Franţa şi Norvegia. Grupa B. — Iugoslavia, Ungaria, Spania şi România II. Astăzi cu începere de la ora 15,30 sînt programate în ordine următoarele meciuri: Iugoslavia — România II; R. F. a Germaniei — Franţa; Ungaria — Spania şi România I — Norvegia.

(Agerpres)

• CRONICI • CRONICI • CRONICI •

FILM CASTANELE SÎNT BUNE

Nu este o reclamă comercială ieftină distribuirea unui cunoscut interpret de muzică uşoară, Gianni Morandi, într-un film în care nu cîntă. Lui Pietro Germi îi ajunge numele său şi nu are nevoie de astfel de truculente pentru a-şi lansa un film. In cazul de faţă, în CASTANELE SÎNT BUNE rolul oferit vedetei discului şi tonomatelor are date de psihologie asemănătoare încît şi acolo unde cîntăreţul devenit actor nu face faţă, această „neputinţă" nu numai că nu supără dar pare în firescul filmului comportament normal. Desigur, nu aceasta este problema, nu de asta ne place acest film. Pentru acizarea spectatorilor am insistat asupra amănuntului din două motive. Intîi din dorinţa de a preciza, atît pentru cei care au fost, cît şi pentru cei care n-au fost decepţionaţi de banalele filme muzicale care l-au avut ca protagonist pe Morandi, că nu e vorba de un fleac cinematografic cu risipă de şlagăre şi sărăcie de idei. Iar în al doilea rînd să ne amintim, încă şi încă o dată, de ce înseamnă distribuţia la un regizor autentic care-şi respectă deopotrivă arta şi publicul şi nu face concesii celebrităţilor sezoniere, ascunzîndu-se după numele cu box — office.

CASTANELE SÎNT BUNE poate fi socotit în peisajul cinematografic occidental un film din categoria celor de excepţie prin felul în care reuşeşte să reafirme încrederea în demnitatea omului, în frumuseţea lui morală. Cum sîntem plictisiţi de falsele interpretări ale problemei cuplurilor, reduse de obicei — cu predilecţie în mai sus amintita cinematografie — la tristeţea meschină a refugiului în aventura erotică, la perechile isterizate în cocleala camerelor sordide de hotel periferic sau în amoralitatea drapată cu luxul ţipător al telefoanelor albe, maşinilor negre şi piscinelor azurii, regăsim în CASTANELE SÎNT BUNE un film emoţionant despre dragoste.

Pietro Germi a lăsat la o parte sarcasmul vitriolant din „SEDUSĂ ŞI ABANDONATĂ" ori „DIVORŢ ITALIAN" regăsindu-şi filonul acela tandru de observator şi interpret al vieţii din „FEROVIARUL". In general puţin intîlnită în film situaţia pe care ne-o propune regizorul (care este şi unul din cei patru semnatari ai scenariului), aceea a omului care-şi apără dragostea neadmiţînd nici o concesie morală, care luptă şi reuşeşte să-şi ajute partenerul, prietenul de viaţă să se smulgă din marasmul unei filozofii facile, a dezabuzării. Chiar dacă filmul nu se înscrie printre marile realizări cinematografice, chiar dacă regizorul nu face o investigaţie pe verticală, mergînd de la efecte la cauzele care le generează, chiar dacă într-un singur loc există şi o secvenţă de un didacticism îngroşat, supărător (vezi un personaj feminin secundar imoral şi dedat beţiei albe a drogurilor) CASTANELE SÎNT BUNE cucereşte prin simplitatea sa. Demn de remarcat şi faptul că regizorul pleacă de la o situaţie de fapt, reală: dezorientarea tineretului occidental care crede, pervertit de sloganurile publicitare, modul de viaţă, mentalităţile societăţii în care trăieşte, că dragostea, demnitatea şi încrederea în om sînt noţiuni perimate. Contrapunînd unor asemenea realităţi exemplul eroilor săi care se regăsesc puternici în dragostea lor, Germi oferă spectatorilor un grav prilej de meditaţie.

De notat o interpretă excelentă, tînăra Stefania Caseli care se recomandă de la această primă apariţie a sa pe ecranele noastre ca o veritabilă actriţă.

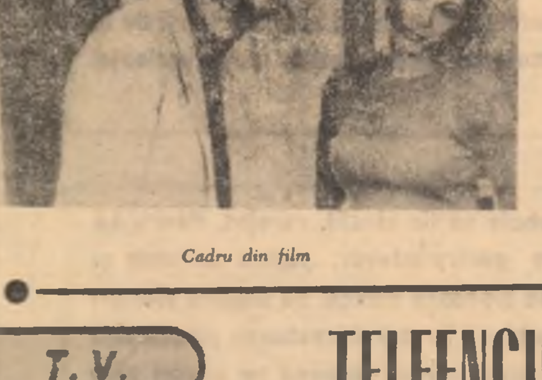

Cadru din film

T.V. TELEENCICLOPEDIA, TELEDIVERTISMENT, TELECINEMATECA

In urmă cu cîteva săptămîni, într-o sîmbătă seara cînd toţi aşteptam fix la opt şi ceva „teleenciclopedia", crainica ne-a prezentat, după cunoscutul generic al emisiunii, sumarul ei. Au urmat cîteva secunde albe, la propriu şi la figurat, şi, făcîndu-şi dintr-un frumos zîmbet obligatoriu o mea culpa, aceeaşi crainică ne-a comunicat imediat un alt sumar. Acela care de fapt cuprindea cele 4—5 subiecte reale ale programului. Prima dată eram informaţi, dintr-o greşeală tehnică, despre ce va cuprinde emisiunea viitoare. O să spuneţi că aceasta este o greşeală fără precedent. Aşa este! Nu numai că, oricum, o scuzăm dar credem că a fost într-un fel bine venită. Ştiam şi noi cu acest prilej ce se „ascunde" sub firma de prestigiu a emisiunii ce va veni, pentru că altfel nu avem decît o singură certitudine asupra conţinutului. Una singură dar nici ea prea sigură. Adică: o să fie un subiect despre fauna terestră ori numai unul despre lumea adîncurilor submarine?

Emisiunea „teleenciclopedia" lăudată la timpul ei pe drept cuvînt a intrat prea repede în rutină. Este adevărat că n-a ajuns chiar un gol umplut cu erudiţie dar a devenit un oarecare magazin teleilustrat diferenţiat de „postmeridianul duminical" doar prin absenţa transmisiunilor sportive. Ba chiar un film de cîteva minute despre un nou sistem de localizarea şi stingerea incendiilor — cum a fost cel prezentat acum două săptămîni — putea fi bine găzduit acolo unde-i era locul: la o emisiune de noutăţi tehnico-ştiinţifice şi nu la acest sumum de prestigiu care trebuie să fie „teleenciclopedia".

Ce ar putea reda emisiunii girul de personalitate de care are nevoie? Credem că în primul rînd continuarea unei bune iniţiative: prezentarea în două sau trei episoade a unor documentare monografice despre marile personalităţi din toate domeniile de activitate. Recent ne-au fost oferite medalioanele biografice W. Shakespeare, Ch. Dikens şi F. Şaliapin. Filme documentare, monografice şi nu subiecte pentru alte rubrici care au datoria transmiterii subiectelor de ultima oră. Am sărbătorit recent respectabila vîrstă de 90 de ani ciţi a împlinit Pablo Picasso. Nu era cazul prezentării excelentului documentar „Misterul Picasso"?

Lipsesc în mod obişnuit din emisiune subiectele privind istoria şi se acordă un telespaţiu prea mare etnografiei. Există atîtea şi atîtea filme documentare, mai vechi sau mai noi, despre marile evenimente ale secolului nostru, evenimente politice, sociale, culturale şi sportive care ar putea fi prezentate la „teleenciclopedie" oferind conţinutului ei un cadru de interes general, ferind-o de un tehnicism îngust, „specios" în care se complace acum.

In plus, ştiindu-se că materialele „teleenciclopediei" nu se realizează „la zi" nu înţelegem de ce programele publicate în periodicul „Radio-TV." sau în rubrica memento a cotidienelor nu cuprinde sumarul emisiunilor. Cine întreţine atunci (şi de ce?) acest mister de care nimeni nu are nevoie?

„Teledivertismentul" ajuns la cea de-a patra literă a alfabetului, renunţă din ce în ce mai mult la... divertisment. Glumele recentului dicţionar muzical-distractiv ne-au oferit o precaritate a gustului întîlnită numai în şuşanele. Este drept glumele vizau racile sociale pe care opinia publică le incriminează: parazitismul imoralitatea, nepotismul etc. etc. dar asta nu este nici o scuză, absolut nici una, pentru felul în care, „transfigurate artistic", aceste tare sociale devin subiectul unor interpretări, text şi joc actoricesc, fără pic de umor, de un diletantism supărător. Cine a obligat şi pentru ce, în altă ordine de idei, pe cei doi compozitori, Edmond Deda şi Florentin Delmar, să se prezinte astfel într-un duel la două piane: „Dragă Delmar eu îţi cînt ţie / ce am compus / tu cîntă-mi mie /ce-ai mai compus..."? Ce teleglumă este asta?

Cu „telecinemateca" şi celelalte filme o singură obiecţie: la interval de două zile două filme pe aceeaşi temă, producţii ale aceleiaşi cinematografii: „Lanţul" şi „Sarea pămîntului". Chiar să nu mai fie deloc diversificarea tematică şi de genuri a filmelor prezentate la TV, o preocupare a redactorilor emisiunii? Chiar să nu ofere arhiva noastră de filme numărul necesar de producţii care să ducă la realizarea unui repertoriu model pentru TV?

TUDOR STĂNESCU

MUZICĂ OASPEŢI DIN MOSCOVA

Viaţa muzicală a „înscris" zilele trecute unul dintre evenimentele ultimei stagiuni: concertele extraordinare ale Orchestrei de Stat a U.R.S.S., colectiv de prestigiu internaţional, format în spiritul unor mari tradiţii artistice.

Am mai ascultat ansamblul sovietic la Moscova în urmă cu 15 ani. Precizia atacului, disciplina execuţiei, căldura partidei de instrumente de coarde erau deosebite. Formaţia a străbătut în ultimii ani, sub conducerea unui dirijor tînăr, curajos înnoitor al programelor, specialist de prestigiu în creaţia romantică rusă —, drumurile deosebite ce o detaşează pregnant în rîndurile marilor orchestre ale lumii.

Ne-am întîlnit în ultimii ani la Bucureşti cu mari orchestre: Orchestra din Los Angeles, Filarmonica Cehă, Orchestra Radioteleviziunii franceze, Filarmonica din Leningrad, Orchestra din Bamberg, Filarmonica din Londra. Pentru oricare dintre acei care au participat joi şi vineri la concertele de la Ateneu este clar că Orchestra de Stat a U.R.S.S. este un corp sonor de elită capabil să suporte la ora actuală cele mai exigente comparaţii. In cele două concerte bucureştene dirijorul Evghenii Svetlanov ne-a propus programe cuprinzînd pagini din creaţia rusă (Fantezia „Kamarinskaia" de Glinka, Concertul nr. 2 de Rahmaninov, Simfonia „Manfred" de Ceaikovski, Preludiul la opera „Hovanscina" de Mussorgski, Dansurile simfonice de Rahmaninov, Concertul nr. 2 pentru pian de Prokofiev), şi suita a II-a din baletul „Daphnis şi Chloe" de Ravel, lucrări care pot pune plenar în valoare virtuţile formaţiei: infailibila siguranţă a atacurilor, echilibrul partidelor instrumentale, strălucirea şi consistenţa sonoră, claritatea sculptării oricărei idei muzicale.

Fiecare frază sonoră a avut savoare. Adîncimea sonorităţii corzilor mi se pare unică. Simţi permanent că la pupitrele instrumentelor cu coarde stau elevi din şcoala lui Oistrach, Kogan, Rostropovici, Şafran. Strălucirea instrumentelor de suflat (sonoritatea grupului de alamă — scria recent un cronicar japonez — este ca o undă explozivă) se „mulează" perfect catifelării corzilor. (Excepţională a fost culoarea sonoră a flautistului în Ravel, pătrunzătoare au fost intonaţiile cornilor în Ceaikovski). Timpanistul mi se pare un artist de valoare care stăpîneşte, domină cu siguranţă, dar şi o mare reticenţă pulsul orchestrei. Formaţia este capabilă de pianissimouri pe care le crezi ale unui singur instrument, iar crescendourile pornesc din adîncurile magmei sonore, te copleşesc, îţi iau respiraţia. Sonoritatea orchestrei este tot timpul plină, densă, suculentă, dar niciodată vulgară; dinamica şi agogica partiturii sînt riguros respectate.

Orchestra a ştiut din prima clipă să se adapteze sonorităţii Ateneului şi numai o formaţie în care fiecare instrument este animat de un spirit colectiv de lucru, numai o formaţie de o mare experienţă, poate dobîndi, după numai o singură repetiţie, o asemenea acomodare.

In arta lui Evghenii Svetlanov, muzician multilateral (unul dintre colegii săi de Conservator îmi spunea că încă din anii de studii lecturile sale pianistice au intrat în legenda şcolii), în „ritmul său de fier", în vitalitatea concepţiei sale, în seducţia, simplitatea, claritatea gesticii sale găsim, fără îndoială, multe dintre izvoarele perfecţiunii orchestrei.

In încheierea celui de al doilea concert muzicienii din Moscova au programat şi cea de a doua suită la „Daphnis şi Chloe". Lucrarea este adeseori cîntată la Bucureşti; acum două luni Filarmonica Cehă ne-a oferit o interpretare de clasă; pline de interes ni s-au părut tălmăcirile Filarmonicii din Iaşi conduse de Ion Baciu. Poate că orchestra lui Evghenii Svetlanov a fost departe de rafinamentul atmosferei raveliene aşa cum ne-au obişnuit interpretările consacrate, dar precizia ţesăturii — unică pentru toate tălmăcirile cunoscute sub cupola Ateneului — a dat sesiunii Orchestrei din Moscova, o valoare antologică.

Simfonicele orchestrei oaspete ne-au permis să cunoaştem în dificilele partituri ale concertelor de Rahmaninov şi Prokofiev un tînăr pianist sovietic posesor al unei tehnici excepţionale: Nikolai Petrov.

IOSIF SAVA

Din perspectiva viitorului

(Urmare din pag. I)

proprii ideologiei noastre marxiste, în care teoria nu mai pluteşte în vag şi posibilitate, ci devine ea însăşi o formă a practicii imediate.

Marcat de cîteva ori pe parcursul Expunerii, accentul deosebit pus asupra generaţiilor tinere, aflate în plin proces de formare şi definire, se transformă într-o datorie de onoare a fiecăruia dintre noi, a tuturor intelectualilor ţării, neapărat a fondului literar şi artistic. Pregătirea pentru viaţă a noilor vîrste capătă, astfel, o semnificaţie nouă, iar ridicarea generală a nivelului de cunoaştere îşi justifică, mai mult ca oricînd, necesitatea imperioasă. Umanismul însuşi, ca termen şi noţiune definitorie unei epoci spirituale, îşi schimbă, într-un astfel de context, atît sensurile, cît şi conţinutul. Condiţia lui clasică, apărată cu destulă temeritate încă, de unii filozofi şi considerată eternă, este infirmată acum, în modul cel mai convingător cu putinţă.

Căci, dacă acest **umanism clasic** constă, cum se ştie, într-o exaltare a omului, prin trăsăturile lui demne să fie cultivate într-o societate, cultivarea în sine, ca proces, îşi caută arhetipul numai în antichitatea clasică. O atare concepţie nu mai poate fi avută în vedere. Ar însemna să ne căutăm modelele mereu în spate, în epoci istorice depăşite şi infirmate, în dezacord cu legile progresului social.

Contemplativ de la început, contemplativ şi după aceea, chiar şi cînd traversează Renaşterea, acest umanism suferea, mai întîi de toate, de absenţa cultului faţă de muncă. Nu era un **umanism al omului**, ci un **umanism al fiinţei deosebite**, deci al acelor **viris illustribus**. Noţiunea de **umanism socialist**, subliniată pregnant în expunerea tovarăşului Nicolae Ceauşescu, presupune „o înţelegere mai complexă a omului în societate, luat nu ca individ, ci ca om social aflat în strînsă legătură şi interdependenţă cu semenii săi, cu interesele maselor largi populare". Veţi fi de acord că distanţele sînt altele, definiţia umanismului socialist fiind cea de a reda fericirea personală în contextul afirmării personalităţii întregului popor.

Stilul nou de muncă, cel al viitorului, reieşind clar din textul expunerii, a fost creat tocmai pentru realizarea noului umanism.

Lecţie vie, revoluţionară de formare a omului nou

(Urmare din pag. 1)

Un exemplu al adeziunii concrete la programul adoptat de partid este chiar organizaţia mea. Deşi n-aş putea spune că, faţă de ceea ce făceam în urmă cu cîtva timp, există o deosebire categorică nu pot să nu remarc suflul înnoitor pe care îl cunoaştem în prezent. În centrul activităţilor noastre, alături de realizarea sarcinilor economice, şi-au recăpătat locul de drept acţiunile care au ca scop ridicarea nivelului de conştiinţă a tinerilor, cultivarea unei atitudini înaintate faţă de muncă. Aceasta ne şi obligă să perseverăm pe acelaşi drum. De acum încolo trebuie să imprimăm un adevărat caracter de masă acestor acţiuni, să-i atragem în desfăşurarea lor pe toţi uteciştii"

ELENA DRUGAN — muncitoare la Combinatul de confecţii şi tricotaje — Bucureşti:

„La fel ca şi ceilalţi tineri din întreprinderea noastră, am urmărit îndeaproape şi cu legitim interes lucrările plenarei C.C. al P.C.R.

Ca tînără şi, în acelaşi timp, membră a organizaţiei U.T.C., m-au reţinut atenţia cuvintele din expunerea care vizează în mod nemijlocit sarcinile organizaţiei noastre revoluţionare pentru îmbunătăţirea activităţilor politico-ideologice şi de educaţie comunistă a tineretului. Din acest complex de sarcini aş vrea să mă opresc, în special, asupra acelora care pun accentul pe ridicarea necontenită a nivelului de cunoştinţe politico-ideologice, ca trăsătură definitorie, a tînărului comunist. Mă gîndesc, desigur, la perfecţionarea învăţămîntului politico-ideologic, la care sîntem chemaţi să participăm, la diversificarea lui sub toate aspectele. În aceeaşi măsură, dezbaterile din cadrul adunărilor generale trebuie să le ancorăm mai temeinic în realităţile noastre, în aşa fel încît să contribuie direct la formarea unei conştiinţe cetăţeneşti, combativ-revoluţionare. Concepînd astfel activitatea noastră prezentă şi viitoare, vom avea garanţia obţinerii unor rezultate în deplină concordanţă cu exigenţele etapei pe care o parcurgem, vom răspunde încrederii şi speranţelor puse în noi de către partid".

Între interlocutorii noştri s-a numărat şi **ECATERINA FĂTU, tehniciană la cooperativa agricolă din Moviliţa**, membră a comitetului U.T.C. Din primele momente ale întîlnirii ea ne-a spus:

„O problemă esenţială pe care am reţinut-o pentru activitatea noastră viitoare din expunerea tovarăşului **Nicolae Ceauşescu** este aceea a educaţiei prin muncă şi pentru muncă a tinerilor. Cine nu ştie cum se cîştigă banul, nu-l preţuieşte; cine nu ştie cum se face pîinea o acceptă doar ca aliment; cine n-a trăit emoţia satisfacţiei muncii împlinite, nu înţelege puterea colectivităţii, consideră viaţa doar ca un prilej de a trîndăvi. La Moviliţa avem aproape o sută de astfel de tineri. O forţă, o rezervă de energie ce s-ar putea împlini în fiecare an, într-o producţie calculabilă în milioane de lei. Propunîndu-ne să-i ferim de influenţa moravurilor burgheze, va trebui să găsim cele mai eficiente mijloace pentru combaterea acestor mentalităţi dăunătoare nu numai individului, dar întregii societăţi socialiste care în esenţa sa este o societate a muncii. Comitetul U.T.C. a şi iniţiat unele acţiuni care să permită cunoaşterea de către fiecare tînăr a documentelor recentei plenare a partidului, care să determine integrarea în procesul muncii a tuturor".

La rîndul său, **CHIRIŢĂ PÎRVU, secretarul comitetului U.T.C. de la cunoscuta uzină bucureşteană „Griviţa roşie"**, aducea un punct de vedere inedit în discuţie:

„Duminică dimineaţa, tinerii din organizaţia strungărie-vagoane puteau fi văzuţi venind la uzină ca în orice zi normală de lucru. Numai că de astă dată prezenţa lor în secţie se explica prin aceea că intenţionau, în cadrul unei acţiuni de muncă voluntar-patriotică, să execute recondiţionarea unor scule, dispozitive şi verificatoare, astfel încît să le prelungească durata de funcţionare. Ţin să precizez că nu întîmplător această iniţiativă s-a născut imediat după ce cu toţii am luat cunoştinţă, prin intermediul presei, de conţinutul lucrărilor plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Hotărîrea, spontană dar responsabilă a uteciştilor, reprezintă un prim răspuns, o primă manifestare a adeziunii depline la vastul şi complexul program de îmbunătăţire a activităţii politico-ideologice elaborat de partid. Rămînînd în perimetrul aceleiaşi idei, vreau să subliniez că în ceea ce priveşte activitatea de viitor — îmbrăţişînd recomandarea tovarăşului **Nicolae Ceauşescu** de a crea un larg curent de masă pentru participarea tuturor cetăţenilor şi în special a tinerilor la acţiunile de muncă voluntar-patriotică — intenţionăm constituirea unor brigăzi permanente care să pună umărul, după terminarea orelor de program, la edificarea noilor spaţii productive ce se prevăd a fi construite odată cu construirea uzinei. Aceasta va fi doar una din laturile activităţii noastre".

...La Tămădău, în inima Bărăganului, mecanizatorii îşi continuă activitatea îndemnaţi de timpul frumos dar şi de convingerea că o arătură executată acum, în toamnă, înseamnă sporuri apreciabile de recoltă. Paisprezece dintre ei sînt tineri. Stăm de vorbă cu **DUMITRU ZAMFIR**, un utecist harnic — pînă acum a realizat aproape două planuri anuale — de curînd primit în rîndurile membrilor de partid. Ne spune:

„De cîteva ori am recitit acel capitol din expunerea ce se referă la organizarea întregii vieţi sociale pe baza principiilor eticii şi echităţii socialiste. Prin cuvinte care merg la inimă, tovarăşul **Nicolae Ceauşescu** a exprimat sentimentul comuniştilor, al tuturor cetăţenilor patriei noastre atunci cînd spunea că membrii partidului, toţi cetăţenii României socialiste trebuie educaţi în spiritul eticii şi echităţii sociale. Aceste cuvinte eu le înţeleg cam aşa: să muncim fără reţinere, să ne pregătim politic şi profesional, să ne întrajutorăm, să nu ne ascundem după „pe mine nu mă priveşte", cînd în munca şi atitudinea cuiva sesizăm indiferenţă faţă de avutul obştesc, tendinţă de căpătuială. Pentru că, din experienţă o spun, nimic nu nemulţumeşte mai mult decît traiul în huzur al acelora pe care îl întîlneşti oriunde numai unde se munceşte nu, înavuţirea peste noapte a acelor aleşi să coordoneze activitatea într-un anume sector şi care se şi văd stăpîni a toate".

Stăm de vorbă şi cu inginerul **HELMUT STAMM**, de al **Fabrica de postav din Prejmer.** Îl întrebăm în ce măsură consideră că documentul adoptat de plenara C.C. al P.C.R. se referă şi la el însuşi, la munca sa, cum se gîndeşte să pună în aplicare îndemnurile lansate de partid. Transcriem mai jos răspunsul său:

„Sînt confruntat cu multe şi variate probleme în activitatea pe care o desfăşor, probleme care nu au doar o semnificaţie economică, ci care ţin în egală măsură de pregătirea noastră politică. Intensificarea activităţii de educaţie socialistă îmi va permite şi mie să înţeleg mai în adîncime politica economică a partidului, să-mi apreciez prezenţa în procesul de producţie nu numai în calitate de bun specialist, ci şi ca un militant care are un statut politic. Oricît de bun specialist ai fi, limitîndu-te doar la o viziune îngustă, de ordin tehnicist, te expui singur pericolului de a rămîne în urma evenimentelor şi de a nu mai înţelege, la un moment dat, sensul dezvoltării lor".

— Ce înseamnă, după părerea dv., **a învăţa să munceşti şi să trăieşti în chip comunist?** l-am întrebat, la un moment dat, şi pe studentul **MIRCEA STOICESCU**, din anul III al **Facultăţii de automatică Bucureşti.**

„Aş răspunde la această întrebare mai întîi prin două exemple. Iată, de pildă, eu şi colegii mei am făcut practică într-o întreprindere automatizată unde am avut prilejul să observăm prezenţa la aparatele automate a unui număr destul de mare de tineri necalificaţi. Nu era oare o contradicţie ceea ce vedeam noi? Fără îndoială că da. Am observat-o, am semnalat-o dar mai departe n-am mers, încercînd să ajungem pînă la capăt prin aflarea unei soluţii. Un al doilea aspect: avantajele pe care le aduce automatizarea nu sînt întotdeauna înţelese la valoarea lor. Aşa se face că am întîlnit muncitori care preferau să lucreze mai departe după procedee mai vechi, ajungînd astfel nu numai la oboseală fizică şi, deci, la posibilitatea unor accidente, ci şi la un randament scăzut. Nici în faţa acestor situaţii n-am izbutit însă să intervenim pînă la capăt şi să oferim soluţii. Şi nu întîmplător. În cazurile acestea soluţiile nu erau numai de ordin tehnic, ci îmbrăcau şi aspecte social-umane, rezolvarea lor presupunea pătrunderea în esenţă, pentru a le soluţiona nu numai pe plan profesional, ci şi pe unul mai adînc, care aparţinea anumitor convingeri. Înţeleg de aici unul din motivele pentru care partidul nostru formulează exigenţe mari în pregătirea multilaterală a specialistului, care nu se poate izola înăuntrul meseriei sale deoarece fiecare profesie este legată prin sute de fire de oameni, de conştiinţa lor".

Şcoala — puternic centru al educaţiei comuniste

Adeziunea noastră totală la cutezătorul program al educaţiei socialiste, al formării omului înaintat al ~ilelor noastre, aprobat de recenta plenară a C.C. al P.C.R., nu înseamnă altceva decît activitatea directă în şcoală, faptele noastre de fiecare zi. Ca om al şcolii, am simţit mîndria profesiei şi, totodată, marea ei responsabilitate, la lectura acelor rînduri-chemare cuprinse în expunerea tovarăşului **Nicolae Ceauşescu**, de a face din **fiecare unitate şcolară un puternic centru de educaţie în spirit socialist şi comunist a copiilor şi tinerilor**.

De bună seamă că breasla noastră, a dascălilor şi-a pus cu seriozitate problema **cum** să dăm curs chemării partidului de a face ca şcoala să devină cu adevărat un centru al educaţiei. Eu cred că, în primul rînd, vom realiza aceasta prin felul în care vom izbuti să dăm dimensiune exactă principiului atît de generos al şcolii socialiste: **formarea tineretului prin muncă şi pentru muncă.** Şcoala are la ora actuală o largă posibilitate de a face să pătrundă în viaţa sa de zi cu zi, în atmosfera sa formaţională spiritul muncitoresc, să dezvolte de la o vîrstă fragedă convingeri, atitudini şi sentimente de angajare şi responsabilitate pentru propria pregătire, pentru modul în care tînărul va păşi în viaţă.

Cadrul pentru o asemenea educaţie există. Tezele din iulie au făcut posibil ca anul şcolar să se deschidă în atmosfera binefăcătoare creată de integrarea muncii în programa de învăţămînt. Dorinţa noastră supremă este să putem spune în finalul anului şcolar, că a fost un an care a marcat cotitura în învăţămînt, sporindu-i caracterul practic, caracterul său eficient. Aceasta va depinde esenţial de modul în care sîntem angajaţi, dascăli şi producţie deopotrivă. În acţiunea de legare mai strînsă a învăţămîntului de viaţă. Spun lucrul acesta întrucît, la îndrumarea dată de secretarul general, şcoala a cîştigat un partener de nelipsit în procesul educaţional — producţia. Astăzi, vorbim despre colaborarea şcoală-întreprindere, despre patronarea şcolii de către un patron ideal-munca. Dar nu este totul să vorbim, ci să vedem ce se realizează sub aceste auspicii. În Capitală numai elevii şcolilor generale — clasele a IX-a şi a X-a şi anii liceali au la dispoziţie, săptămînal, 200 000 de ore muncă şi 500 de ateliere.

Ştim bine că munca nu poate fi îndrăgită decît muncind, că respectul faţă de cei care produc bunurile societăţii se capătă în contactul direct cu oamenii muncii, cu munca lor. În momentul în care elevul are în faţă imaginea clară a ceea ce se aşteaptă de la el, vede **unde** şi **cum** se valorifică învăţătura din anii de şcoală, răspunderea lui pentru datoria de elev se amplifică. Şi dacă lucrurile acestea ne sînt limpezi, asta înseamnă primul pas spre acţiune. E datoria noastră de dascăli comunişti să facem pasul cu şi mai multă hotărîre.

prof. SOFIA PUŞCAŞU
inspector general
al Inspectoratului şcolar
Bucureşti

Fiecare dintre noi

(Urmare din pag. 1)

nostru înainte, pentru formarea omului nou, capabil să îndeplinească în mod exemplar tot ceea ce societatea îi cere. Se vorbeşte frecvent în străinătate despre „miracolul românesc". Eu nu aş numi această epocă, unică prin măreţia ei în istoria României, un miracol, ci rodul înţelepciunii cu care partidul comunist a condus şi conduce ţara, cu participarea entuziastă a întregului popor la construirea societăţii noi. Pentru a atinge măreţele culmi pe care ni le-am propus, trebuie ca fiecare om al muncii, fiecare cetăţean să participe conştient şi responsabil la înfăptuirea sarcinilor care îi revin, să se dăruiască cu pasiune muncii, să poată afirma că a participat după puterile sale la făurirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate. A venit timpul să ne întrebăm, nu cît am stat în uzină, ci ce am făcut în timpul cît am stat în uzină. Aceasta e ideea cea mai importantă pe care am reţinut-o din documentele plenarei, aceasta e chemarea cea mai răscolitoare şi patetică pe care ne-a făcut-o în aceste zile partidul.

Ca maistru oţelar, aflat în preajma cuptoarelor veşnic nestinse, ştiu că uneori timpul e mai preţios decît aurul. La fel de bine ştiu acum că, cu cît dăm mai repede viaţă măsurilor şi hotărîrilor plenarei, cu atît vom ajunge mai departe, adică vom învinge timpul. Datoria noastră, a celor mai vîrstnici, e să ne îngrijim de cei cărora le vom preda ştafeta, să-i creştem frumos, drepţi, intransigenţi cu ei înşişi, să-i formăm comunişti de nădejde pentru a ne continua cu şi mai multă vigoare opera. Eram supărat uneori văzînd că acest domeniu, siderurgia, nu prea e îmbrăţişat de către tineri. Asta pentru că în primul rînd, aici ei n-au fost educaţi cu consecvenţă în spiritul marilor tradiţii de muncă hunedorene. Nici noi n-am făcut totul pentru a le înfăţişa aceste tradiţii, frumuseţea şi satisfacţiile meseriei de oţelar. Un siderurgist trebuie să cunoască astăzi matematică, fizică, chimie, să fie un om bine instruit din toate punctele de vedere. Le vom vorbi tinerilor despre oţel, despre cei care îl făuresc, le vom arăta bucuriile noastre şi sîntem convinşi că mulţi ne vor urma exemplul.

Expunerea tovarăşului **Nicolae Ceauşescu** constituie pentru noi un preţios îndreptar, ajutîndu-ne să ne dăm seama că, la locul său de muncă, fiecare trebuie să fie un activist al partidului, un educator".

Noi, oţelarii hunedoreni, dăm o înaltă apreciere documentelor recentei plenare, conştienţi fiind că mai mult metal dat patriei exprimă adeziunea noastră la politica partidului, participarea noastră la înfăptuirea ei.

PE AGENDA ZILEI

Preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, NICOLAE CEAUŞESCU, a adresat şefului statului Cambodgia, preşedintele Frontului Unit Naţional al Cambodgiei, SAMDECH NORODOM SIANUK, următoarea telegramă:

Cu prilejul celei de a XVIII-a aniversări a proclamării independenţei Cambodgiei, în numele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, al guvernului şi poporului român, precum şi al meu personal, vă adresez Dumneavoastră şi, prin Dumneavoastră, Frontului Unit Naţional al Cambodgiei, Guvernului Regal de Uniune Naţională şi poporului khmer un călduros salut prietenesc împreună cu cele mai sincere felicitări.

Folosesc această ocazie pentru a reafirma deplina solidaritate şi sprijinul poporului român faţă de cauza dreaptă a poporului cambodgian, care luptă împotriva agresiunii imperialiste, pentru apărarea dreptului său sacru de a dispune liber de destinele sale, pentru libertate şi independenţă naţională.

Urîndu-vă noi succese în această nobilă luptă, ne exprimăm convingerea că relaţiile dintre ţările noastre se vor dezvolta continuu, spre binele popoarelor român şi cambodgian, al cauzei progresului şi păcii în lume.

Preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, NICOLAE CEAUŞESCU, a primit din partea preşedintelui Consiliului Revoluţiei, Preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Alegeriene Democratice şi Populare, HOUARI BOUMEDIENE, următoarea telegramă:

Mulţumesc călduros Excelenţei Voastre pentru felicitările şi urările cele mai bune adresate cu ocazia zilei naţionale algeriene.

Fie ca relaţiile de prietenie şi de cooperare fructuoasă existente între ţările noastre să fie continuate şi să se dezvolte, spre binele popoarelor român şi algerian.

Preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a primit din partea preşedintelui Consiliului de Miniştri al R. P. Mongole, Jumjaaghiin Ţedenbal, o telegramă prin care se exprimă sincere condoleanţe şi sentimente de compasiune familiilor victimelor catastrofei de la Certej-Săcărîmb.

Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, a primit, din partea ministrului afacerilor externe al Republicii Algeriene Democratice şi Populare, Abdelaziz Bouteflika, o telegramă de mulţumire pentru felicitările transmise cu prilejul zilei naţionale a Algeriei.

Cu ocazia celei de-a XVIII-a aniversări a proclamării independenţei Cambodgiei, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, a adresat o telegramă de felicitare ministrului afacerilor externe al Cambodgiei, Sarin Chhak.

În cadrul manifestărilor culturale recomandate de U.N.E.S.C.O. pe anul 1971, luni a avut loc în Bucureşti o seară omagială dedicată împlinirii a 260 de ani de la naşterea lui M. V. Lomonosov.

Personalitatea marelui om de ştiinţă şi poet rus a fost evocată de prof. Paul Popescu-Neveanu şi prof. univ. Mihail Novicov, director adjunct al Institutului de istorie şi teorie literară „George Călinescu".

Luni dimineaţa, delegaţia de specialişti în construcţii din Tanzania, condusă de John Aaron Mhaville, ministrul terenurilor, locuinţelor şi dezvoltării urbane, a făcut o vizită la Comitetul de Stat pentru Economia şi Administraţia Locală, unde a avut o întrevedere cu Petre Blajovici, preşedintele Comitetului.

În cursul după-amiezii, oaspeţii au vizitat cartiere noi de locuinţe, monumente istorice şi de artă din Capitală.

Luni, tovarăşul Leonte Răutu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, a primit delegaţia Asociaţiei de prietenie sovieto-română, condusă de tovarăşul Gheronti Leontievici Kamaev, preşedintele Comitetului pentru învăţămîntul profesional şi tehnic de pe lîngă Consiliul de miniştri al R.S.F.S. Ruse, deputat în Sovietul Suprem al R.S.F.S. Ruse, care, la invitaţia Consiliului General A.R.L.U.S., a participat la festivităţile organizate în ţara noastră cu prilejul celei de-a 54-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie.

La primire, care s-a desfăşurat într-o atmosferă caldă, tovărăşească, au luat parte Vasile Vlad, şef de secţie la C.C. al P.C.R., şi Mihail Roşianu, preşedintele Consiliului General A.R.L.U.S.

A fost de faţă V. I. Drozdenko, ambasadorul Uniunii Sovietice la Bucureşti.

La Muzeul de artă din Craiova a avut loc luni la amiază vernisajul expoziţiei de grafică „Şcoala vieneză a realismului fantastic", găzduită în ţara noastră în cadrul acordurilor culturale cu Austria. La vernisaj au luat parte cadre didactice şi studenţi de la Universitate, cercetători de la centrul din localitate al Academiei de ştiinţe sociale şi politice, oameni de cultură şi artă.

O hotărîre a Consiliului de Miniştri

În scopul înlesnirii posibilităţilor membrilor cooperativelor agricole de producţie şi ţăranilor cu gospodărie individuală de a cumpăra aparate de radio şi televizoare, printr-o hotărîre a Consiliului de Miniştri au fost aduse unele îmbunătăţiri condiţiilor de vînzare cu plata în rate a acestor produse.

Potrivit noilor reglementări pot să cumpere în rate televizoare şi aparate de radio şi ţăranii cu gospodărie individuală. În acelaşi timp, pentru ţăranii cooperatori şi cei cu gospodărie individuală, cuantumul acontului ce trebuie achitat la cumpărare a fost redus de la 30—50 la sută la 15—30 la sută din valoarea mărfii, iar numărul ratelor lunare a fost mărit de la 12 la 24.

Prin aceste modificări, acontul şi numărul de rate pentru ţărani sînt aceleaşi ca şi pentru salariaţi, pensionari şi membrii cooperativelor meşteşugăreşti.

(Agerpres)

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREŢE, EDUCAŢIE, RĂSPUNDERI

(Urmare din pag. 1)

prize. Vă invităm pentru început să asistaţi la

UN EXTEMPORAL DE ATITUDINE

30 de priviri. Unele implîntate într-o zgîrietură a băncii, altele aţintite pe pata de soare de pe pervazul ferestrei. Unele agăţate în gol, altele mîngîind cu privirea coala de hîrtie aşezată în faţă.

— Ei, haideţi, poate aşa o să aveţi mai mult curaj! sparge tăcerea o voce nerăbdătoare. Scrieţi ce părere aveţi despre colegele voastre.

Condeiele se mişcă fără vlagă. „Nu cred că este frumos ce au făcut" notează o fetiţă cu părul de aur. „Ele au greşit pentru că nu au respectat disciplina şcolară" pune punct alta şi aşează foaia la marginea băncii. „Nu e bine cum au procedat" decretează altă mînă mică şi condeiul rămîne uitat pe ultima literă.

Scena se petrecea cu cîtva timp în urmă la ultima clasă a unui liceu din Cluj. Se recursese la această formulă şcolărească de exprimare a unor opinii, pentru că celelalte încercări de a determina adoptarea unei poziţii dăduseră greş. Intenţia era de a supune unei dezbateri publice atitudinea unor eleve, pe care, un grăunte de emancipaţie şi o conjunctură, din nefericire, propice le proiectaseră pe o traiectorie primejdioasă. Lucrurile fuseseră descoperite din timp, iar intervenţiile avuseseră eficacitatea scontată. **Singurul factor pasiv rămînea opinia colectivului**, iar rostul reporterului acolo era tocmai de a descifra această opinie. **Pentru că fuseseră întrebate**, fetele aveau, bineînţeles, „o părere proastă". Atît. Ca şi cum ar fi fost chemate la o şuetă despre bine şi rău, dar nici măcar asta pentru că şueta implică totuşi un anume grad de participare. Iar acolo lucrurile se spuneau cu o detaşare vecină cu indiferenţa. Patru ani fuseseră vecine de bancă cu colegele despre care era vorba. Merseseră împreună la spectacole, îşi împărtăşiseră una alteia gînduri dintre cele mai intime. Patru ani înghiţiţi de o amnezie subită, şterşi fără ezitare cu buretele nepăsării.

PATRU ARGUMENTE BUMERANG

Iată-le, în transcriere fidelă:

— **Ce importanţă are părerea mea?**

— **De ce să-mi fac un duşman?**

— **Nu mă interesează.**

— **S-ar putea să am neplăceri mai tîrziu.**

Fiecare dintre răspunsurile de mai sus a constituit punctul de plecare al unor dialoguri. Primul mă adusese în casa lui Gabriel Stere băiatul care „nu ştie să se bată" cum îl caracteriza cu durere şi tardivă luciditate părintele său. Îl alesesem la întîmplare, răsfoind catalogul unei clase gălăţene şi cunoscîndu-l, am recunoscut de fapt microbul unei periculoase mentalităţi care se ascunde sub masca unui scepticism de circumstanţă. „Ce importanţă are părerea mea?" se prefac a nu-şi da seama Gabriel şi alţi aliaţi întru promovarea „politicii struţului". Se **prefac, pentru că nu se poate să nu cunoască opinii exprimate la timp, forţa de convingere a unei păreri formulate într-o discuţie de la egal la egal.** Între cele două alternative posibile au ales însă tăcerea cu care îşi învelesc grijulii propria comoditate. Au optat deliberat pentru crisalida călduţă a pasivităţii, **nu pentru că părerea lor ar fi lipsită de importanţă, ci pentru că nu s-au ostenit să-şi formeze o părere.**

— De ce nu te interesează nimic din ceea ce se petrece în jurul tău, Gabriel?

Ridică din umeri. Singura explicaţie pe care a reuşit să o dibuie pînă la 18 ani şi de care se agaţă disperat este „Ce importanţă are părerea mea? Colegul de bancă a furat un stilou, iar cel din banca imediat următoare a fost medaliat la olimpiada de fizică. Ei şi? N-a fost părtaş la nici unul dintre evenimente iar faptul că li s-au petrecut unor colegi din apropiere este o pură întîmplare.

Ce importanţă are părerea ta? S-o lăsăm să-ţi răspundă pe o colegă de la liceul nr. 3 Florentina Stancu, din clasa a XI-a. „Anul acesta am făcut practică la Greaca, o comună de lîngă Galaţi. Una din fete, care în general nu-şi prea strunea purtările a făcut un gest de-a dreptul incredibil: a lovit o colegă pentru că i-a luat locul în maşina care ne ducea la practică. Toate fetele, precizez **absolut toate** — pentru că o singură excepţie ar fi stricat totul — indignate de ceea ce se întîmplase, i-au întors spatele. N-am reclamat-o mai departe, pur şi simplu o ignoram. După două zile şi-a cerut scuze de la cea pe care o jignise şi şi-a modificat complet şi în toate privinţele felul de comportare. **A durut-o indiferenţa noastră, mai rău ca o pedeapsă oficială".**

O singură excepţie ar fi stricat totul, spune Florentina şi sîntem înclinaţi să-i dăm dreptate. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut în clasa lui Gabriel, excepţia ar fi existat cu siguranţă pentru că în colectiv s-a strecurat cineva care nu dă nici o ceapă degerată pe propria-i opinie şi care, ar fi periclitat cu siguranţă un gest educativ cu eficienţa condiţionată de un factor numit unanimitate. Iată deci, în mic, o consecinţă nefastă a abţinerii: **ratarea unei acţiuni educative.**

SPAIMA DE CONSECINŢE

„De ce să-mi fac un duşman?" şi „S-ar putea să am neplăceri mai tîrziu", iată cele două faţete care se completează şi concură reciproc în a oferi o explicaţie plauzibilă lipsei de combativitate.

Unul, din multele exemple posibile:

Mariela Pascu şi-a construit la cei 20 de ani pe care i-a împlinit acum două luni un mic univers de viaţă „independent". Definiţia îi aparţine şi am preluat-o cu rezervele fireşti, pe care un stil de viaţă „monden", oscilînd între ora la coafor şi ceasurile nesfîrşite petrecute în faţa sondei cu Campari la barul „Continental", le ridică. Dintre vechile relaţii, uitate o dată cu terminarea liceului, o singură persoană mai are acces în acest univers „independent": Lucreţia Dinu, fostă colegă de şcoală, actualmente studentă în anul I la Facultatea de filologie. Mariela a făcut cunoştinţă deja cu organele de anchetă de la Inspectoratul de miliţie al Capitalei, a plecat de acolo lăsînd vagi promisiuni că o să renunţe la sistemul de a privi viaţa prin abur de alcool şi fum de ţigară. Promisiuni de care s-a scuturat ca de un vis urît, reîncepîndu-şi vînturarea prin viaţă la fel de nepăsătoare.

— De ce n-o ajuţi, Lucreţia? Eşti, se pare, singura, a cărei părere contează în faţa Marielei.

— Contează, îmi răspunde „înţelept" Lucreţia, tocmai pentru că n-o bat la cap. Ea mi-e amică, de ce să mi-o fac duşmancă?

Cu alte cuvinte, prefer să o ştiu pornită pe un drum greşit cu consecinţe adesea ireparabile decît s-o opresc riscînd să destram o amiciţie. Ce fel de amiciţie este aceasta, clădită pe nisipul unor rudimente de comunicare între două persoane cu concepţii opuse asupra vieţii?

Există, însă şi un pericol real care înăbuşe combativitatea? Unul dintre interlocutorii noştri este de părere că da. Să-l ascultăm: „Mă numesc Elena Cupeş şi sînt secretara organizaţiei U.T.C. de la O.C.L. Produse industriale Galaţi. Mă întrebaţi de ce preferă tinerii din organizaţia mea să tacă, în loc să-şi exprime cu curaj opiniile. Răspunsul este unul singur: **de teama consecinţelor.** Pot să vă dau un singur exemplu: la unitatea nr. 17 există o responsabilă, Veta Stamboală, care îşi tratază subalternele într-un mod mai mult decît jignitor, umilindu-le. În momentul în care una dintre ele, Natalia Văduva a luat atitudine împotriva acestei proceduri, refuzînd să-i spele halatul responsabilei şi făcînd publice aceste pretenţii umilitoare a fost imediat mutată din unitate şi nici pînă acum (convorbirea avea loc în urmă cu două săptămîni n.n.) nu a fost încadrată în altă parte. Iată de ce tinerii preferă să înghită şi să tacă decît să-şi pericliteze postul.

Relevînd situaţia semnalată, organelor în drept să o soluţioneze ne întoarcem la motivaţia secretarei de organizaţie, de fapt, un argument serios pentru combativitate: **lipsa de curaj în relevarea unor aspecte nedorite facilitează de fapt permanentizarea acestora.** Dar dacă nu unul, ci toţi tinerii s-ar solidariza în acţiunea de demascare a unor atitudini stînjenitoare, umilitoare, rezultatul ar fi acelaşi? Ar fi daţi afară cu toţii? O asemenea alternativă este foarte uşor probabilă. În schimb abţinerea de la formularea unor opinii ferme, le întoarcem fără greş, împotriva celor care au adoptat „poziţia mutului".

ŞTIM SĂ NE BATEM?

Ştim, atunci cînd e cazul, să ne precizăm poziţia? Avem curajul să privim faptele în faţă? Putem să spunem pe nume lucrurilor care ne dor, pe noi sau pe cei din jurul nostru? Combativitatea se învaţă? Dacă da, care socotiţi a fi dascălii potriviţi la şcoala curajului? De ce amuţeşte vocea colectivului, exact atunci cînd ar trebui să se audă mai tare? Cum poate fi combătută lipsa de participare? Există soluţii concrete de incriminare a „politicii struţului"?

Iată numai cîteva întrebări, cărora rîndurile de mai sus au încercat să le fie un început şi, implicit, un punct de plecare pentru o dezbatere pe tema combativităţii, la care vă invităm să participaţi.

AGRICULTURA

(Urmare din pag. 1)

şi structura producţiilor furnizate de această importantă ramură.

Eforturile de investiţii ce se fac din fondul de acumulare al statului vor fi de două ori mai mari decît în cincinalul trecut, însumînd aproximativ 80 miliarde lei, la care se adaugă şi aproximativ 20 miliarde lei din fondurile cooperativelor agricole de producţie. Aceste sume vor fi îndreptate cu prioritate spre lucrările de îmbunătăţiri funciare şi spre sectorul zootehnic unde se prevede o creştere a producţiei de 2,6 ori mai mare comparativ cu cincinalul 1966—1970. La finele anului 1975, ca urmare a realizării investiţiilor alocate, **suprafaţa amenajată pentru irigaţii va spori cu 1 250 000 hectare**, ajungîndu-se la un total de **2,1 milioane hectare** pe care ploaia va fi comandată. 625 000 hectare vor fi îndiguite şi desecate în cursul cincinalului astfel încît **suprafaţa apărată de inundaţii va ajunge la cel puţin 2 milioane hectare.** Se prevăd de asemenea, lucrări de combatere a eroziunii solului, de valorificare a terenurilor nisipoase şi sărăturoase, de atragere a noi suprafeţe în circuitul agricol. Consecinţa directă a acestor eforturi va fi obţinerea unor producţii superioare pe suprafeţe întinse de pămînt, sporindu-se considerabil randamentul, asigurarea unei independenţe a recoltelor faţă de capriciile climatice.

Zootehnia va primi tot mai pronunţat atribute de industrie agrară, activitatea sa desfăşurîndu-se pe coordonate de productivitate şi eficienţă tot mai ridicată. Investiţiile alocate vor servi la realizarea de noi complexe pentru creşterea şi îngrăşarea animalelor, extinderea mecanizării proceselor de producţie, îmbunătăţirea efectivelor. Pentru obţinerea marilor producţii de lapte, carne, ouă, lînă planificate sînt prevăzute măsuri care să conducă la organizarea producerii furajelor în cantităţi mari, cu indici nutritivi superiori. Alături de mărirea numărului fabricilor de nutreţuri combinate, a staţiilor de uscat şi granulat furaje verzi, de extinderea irigării culturilor furajere (în special lucerna) un loc aparte îl ocupă în activitatea din acest domeniu **ridicarea producţiei pe păşuni şi fîneţe.** Prin aplicarea lucrărilor de întreţinere, de fertilizare, supraînsămînţări, acestea vor trebui să-şi tripleze producţia de masă verde şi fînuri, asigurînd îndeosebi speciilor taurine şi ovine un furaj ieftin, valoros. De altfel întreaga tehnologie de furajare a animalelor se cere a fi adaptată profilării şi specializării unităţilor crescătoare pe bază de norme ştiinţific fundamentate, folosind metode moderne de preparare şi administrare. Legea pentru organizarea producerii şi folosirii raţionale a resurselor de nutreţuri vine să completeze măsurile prevăzute pentru producerea de cantităţi suficiente şi de calitate din toate sortimentele, în sensul că reglementează folosirea lor raţională. Trebuie să remarcăm că în acest sector, mai ales în activitatea de ridicare a productivităţii pajiştilor şi fîneţelor, tinerii îşi pot aduce un aport substanţial prin participarea la lucrările de curăţire, defrişare, împrăştierea îngrăşămintelor chimice şi naturale.

Un loc important se va acorda în continuare **extinderii şi adîncirii gradului de mecanizare,** în aşa fel încît la sfîrşitul cincinalului mecanizarea complexă a majorităţii lucrărilor agricole să devină o realitate. Azi pe ogoarele ţării lucrează peste 110 000 tractoare şi zeci de mii de maşini şi utilaje agricole. Încărcătura medie pe tractor a ajuns la 100 hectare, faţă de aproape 2 500 hectare în 1938. În 1975 se va dispune de 120 000 tractoare, de peste 12 000 combine autopropulsate, ceea ce va conduce ca la tehnologia celor mai multe culturi munca manuală să dispară. Vor apare noi tipuri de tractoare şi maşini speciale care sînt cerute în sectoarele viticole, pomicole, în fermele zootehnice. Prin aceasta se determină o importantă scădere a forţei de muncă ocupată în agricultură. Dacă în 1970 numărul celor care lucrau în agricultură reprezenta 49 la sută din populaţie, în anul 1975 procentul va fi doar de 40,4 la sută. Este un salt extraordinar, pentru înfăptuirea căruia altor ţări, considerate astăzi dezvoltate, le-au trebuit mult mai mulţi ani.

Industria va sprijini procesul de intensificare a producţiei agricole şi prin furnizarea unor cantităţi sporite de **îngrăşăminte chimice.** În viitorii cinci ani, pămîntul va fi ajutat cu puterea a aproximativ **7—7,4 milioane tone îngrăşăminte chimice.** Chiar în cadrul cincinalului, comparaţia cifrelor este edificatoare pentru dinamismul acestui proces. Dacă în 1970 au fost livrate aproximativ 700 000 tone îngrăşăminte, în 1975 cantitatea va ajunge la peste 2,1 milioane tone, deci de trei ori mai mult. Aceasta va determina o creştere a dozei de îngrăşăminte pe unitatea de suprafaţă cu peste 130 kilograme substanţă activă faţă de nivelul anului de comparaţie. Lărgirea gamei de ierbicide, insecto-fungicide şi alte substanţe chimice necesare combaterii dăunătorilor la plante şi bolilor la animale, va avea drept consecinţe noi sporuri la producţiile medii, vegetale şi animale.

Trecînd în revistă orientarea investiţiilor cincinalului pentru agricultură am scos în evidenţă totodată direcţiile principale de modernizare, care vor conduce la intensificarea procesului de producţie în agricultură, la racordarea lui la circuitul dinamic al întregii economii naţionale. Transpunerea faptică a acestor obiective implică însă întreprinderea tuturor măsurilor necesare pentru folosirea cu eficienţă maximă a fondului funciar, amplasarea judicioasă a culturilor, utilizarea deplină a suprafeţelor amenajate pentru irigaţii, a forţei mecanice, a îngrăşămintelor chimice, creşterea şi îmbunătăţirea bazei furajere, a producţiei de masă verde de pe păşunile şi fîneţele naturale. Este de la sine înţeles că eforturile financiare mari făcute de stat trebuie însoţite de respectarea riguroasă a tuturor regulilor agrotehnice, de producerea şi folosirea pe scară largă a seminţelor selecţionate din soiuri superioare, de îmbunătăţirea raselor de animale, de o muncă susţinută din partea tuturor lucrătorilor. Organizarea ştiinţifică a procesului de producţie şi a muncii în fiecare unitate agricolă este o condiţie esenţială a realizării tuturor acestor obiective. Reiese clar că problema pregătirii cadrelor, a sporirii contribuţiei specialiştilor, a cercetătorilor, reprezintă una din premisele de bază ale înfăptuirii planului cincinal în agricultură. Modernizarea, concentrarea şi specializarea presupun existenţa unor mecanizatori, îngrijitori, motopompişti ş.a.m.d. bine pregătiţi din punct de vedere profesional, capabili să exploateze maşinile şi animalele în condiţii apropiate de cele ale unităţilor industriale. Specialiştii şi cercetătorii vor trebui să facă din producerea seminţelor selecţionate şi îmbunătăţirea raselor de animale preocupări constante, de bază. Toate acestea, conjugate, vor conduce la creşterea randamentului în toate sectoarele de producţie ale agriculturii. Planul cincinal prevede astfel **sporirea producţiei agricole cu 36—49 la sută** faţă de media anilor 1966—1970. Vor fi produse 16,3—17,4 milioane tone cereale în medie pe an, 3,6—3,9 milioane tone legume, 3,2—3,5 milioane tone fructe şi struguri. Din fermele zootehnice va fi trimisă populaţiei şi industriei prelucrătoare o producţie medie anuală de 1,6—1,8 milioane tone carne, 50—56 milioane hectolitri lapte, 3 700—4 100 milioane bucăţi ouă. Prin aceste cantităţi agricultura va aduce o contribuţie mult sporită la buna aprovizionare a populaţiei, la creşterea nivelului de trai al întregului popor.

Recoltele bune obţinute în acest an, primul an al cincinalului constituie o dovadă clară a realismului prevederilor pentru agricultură. Încrezători în politica înţeleaptă şi clarvăzătoare a partidului, toţi lucrătorii din agricultura României vor pune întreaga lor capacitate şi forţă creatoare în lupta pentru îndeplinirea măreţelor sarcini trasate, a ridicării acestei ramuri la nivelul exigenţelor societăţii noi care se edifică.

LUCRĂRILE SESIUNII O.N.U.

Cuvîntul reprezentantului României

Adunarea Generală a O.N.U. a început luni dimineața, în ședință plenară, dezbaterile asupra raportului Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, organism chemat să promoveze cooperarea internațională în domeniul folosirii energiei nucleare în scopuri pașnice și să răspindească informațiile științifice în acest domeniu de interes major pentru toate statele lumii.

Luînd cuvîntul, reprezentantul României, Constantin Ene, a subliniat, printre altele, că dreptul fiecărui stat, mare sau mic, de a avea acces larg la cuceririle științei și tehnologiei moderne, de a efectua cercetări și de a utiliza energia nucleară în scopuri pașnice și în folosul dezvoltării sale, fără nici un fel de discriminări, constituie unul dintre atributele inalienabile ale egalității în drepturi a statelor și ale suveranității lor. Problemele folosirii atomului în scopuri pașnice, ca mijloc eficient de ridicare a omenirii pe noi trepte de progres și civilizație, sînt, prin dimensiuni și implicații, universale. Soluționarea lor reclamă, deci, asigurarea condițiilor pentru afirmarea liberă și nestingherită a fiecărei națiuni în concertul mondial al gîndirii și creației, dezvoltarea unor raporturi de deplină egalitate între toate statele lumii, lichidarea discriminărilor și impedimentelor de orice fel în relațiile dintre ele.

În încheiere, vorbitorul a reafirmat hotărîrea României de a acorda, și în viitor, întregul său sprijin activității Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, acțiunilor menite să contribue la dezvoltarea cooperării pe planul cercetării și folosirii energiei nucleare în scopuri pașnice.

● **REFERINDU-SE** la convorbirile pe care membrii subcomitetului misiunii O.U.A., de facilitare a soluționării pașnice a crizei din Orientul Apropiat, le-au avut la Cairo cu oficialitățile egiptene, ziarul „Al Ahram" relevă că întrebările adresate de cei patru șefi de stat s-au referit la trei puncte principale: conceptul asupra păcii și securității în regiune, problema frontierelor și a hotărîrilor de luat în vederea creării de zone demilitarizate și, în sfîrșit, problema navigației pe Canalul de Suez. Esențialul răspunsurilor președintelui Sadat, arată în continuare „Al Ahram", este cuprins în nota de răspuns a guvernului egiptean la memorandumul mediatorului O.N.U. în Orientul Apropiat, Gunnar Jarring, din 8 februarie a.c., privind modalitățile de soluționare a crizei din regiune.

SEMNAREA PROTOCOLULUI PRIVIND SCHIMBUL DE MĂRFURI ȘI PLĂȚILE PENTRU ANUL 1972 ÎNTRE ROMÂNIA ȘI R. P. MONGOLĂ

ULAN BATOR 8 (Agerpres). În urma tratativelor desfășurate în spiritul prieteniei și înțelegeri reciproce, la Ulan-Bator a fost semnat Protocolul privind schimbul de mărfuri și plățile între Republica Socialistă România și Republica Populară Mongolă pe anul 1972.

Volumul schimburilor comerciale dintre cele două țări va marca o creștere importantă în comparație cu anul 1971. România va exporta în R. P. Mongolă produse chimice, mobilă, tricotaje, încălțăminte și alte mărfuri de larg consum, iar Mongolia va livra țării noastre piei, lînă, confecții din piele și blană, alte mărfuri.

Protocolul a fost semnat de Mircea Bădică, secretar general în Ministerul Comerțului Exterior, iar din partea mongolă, de D. Terensanjaa, adjunct al ministrului comerțului exterior.

La semnare au fost prezenți Sandu Ioan, ambasadorul României în R. P. Mongolă, E. Ocir, ministrul comerțului exterior al R. P. Mongole, și alte persoane oficiale.

● **TREI PARTIDE JAPONEZE DE OPOZIȚIE** — socialist, socialist-democratic și Komcito — au prezentat luni Camerei Reprezentanților a Dietei japoneze un proiect de rezoluție, prin care se pronunță pentru normalizarea relațiilor dintre Japonia și Republica Populară Chineză. Proiectul preconizează — anunță agenția japoneză Kyodo — luarea de către guvern a unor măsuri pentru normalizarea cît mai grabnică a relațiilor dintre Japonia și China. O asemenea acțiune — se spune în proiectul de rezoluție — trebuie întreprinsă pe baza faptului că guvernul de la Pekin este unicul reprezentant al Chinei, că Taivanul face parte integrantă din teritoriul chinez și pe necesitatea de a se abroga tratatul de pace japono-taivanez.

● **TEATRUL MIC DIN BUCUREȘTI** a întreprins, zilele acestea, un turneu în Iugoslavia, în cadrul căruia a prezentat, la Belgrad și Saraievo, spectacolele „Baltagul", după romanul lui Mihail Sadoveanu și „Prețul", de Arthur Miller.

Cronicile apărute în ziarul „Oslobodjenie", din Saraievo, au reliefat înalta ținută artistică a celor două spectacole. Despre spectacolul „Baltagul", cronica din „Oslobodjenie" menționează, printre altele că, „Radu Penciulescu a căutat, cu sensibilitate și respect față de opera autentică, soluțiile scenice optime, care să poată reliefa esența romanului lui Mihail Sadoveanu".

● **CEA DE-A PATRA RUNDĂ a convorbirilor preliminare** dintre R.S. Cehoslovacă și R.F. a Germaniei va avea loc la 18—19 noiembrie, anunță agenția C.T.K. Delegația cehoslovacă va fi condusă de Jiri Gotz, adjunct al ministrului afacerilor externe, iar cea vest-germană de Paul Frank, secretar de stat al M.A.E. al R.F.G.

de peste hotare

Premierul maltez la Varșovia

● **PRIMUL MINISTRU AL MALTEI**, Dom Mintoff, aflat într-o vizită oficială în Polonia, a avut luni o întîlnire cu președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Polone, Piotr Jaroszewicz.

● **ÎN CADRUL CAMPANIEI NAȚIONALE** de protest împotriva creșterii șomajului, în mai multe orașe din Anglia au avut loc simbătă și duminică puternice demonstrații și mitinguri, la care au participat zeci de mii de oameni ai muncii. La Newcastle, peste 12.000 cetățeni au manifestat pe străzile orașului. La mitingul ce a urmat demonstrației, a luat cuvîntul Victor Feather, secretar general al Congresului Sindicatelor Britanice, care a subliniat, că, în prezent, în Anglia, numărul șomerilor depășește un milion. Demonstrații asemănătoare au avut loc la Plymouth și Horwich.

La Londra, între Hide Park și Trafalgar Square s-a desfășurat un marș, urmat de un miting, la care a luat cuvîntul președintele Partidului Laburist, Anthony Wedgood Benn. Vorbitorul a condamnat politica guvernului conservator „care duce la creșterea șomajului" și a cerut adoptarea unor măsuri ferme pentru dezvoltarea economică și, implicit, pentru crearea de noi locuri de muncă.

Campania națională de protest împotriva șomajului se încheie la 24 noiembrie. După cum subliniază presa britanică, mai multe sindicate au cerut organizarea, în această zi, a unei greve generale de 24 de ore.

Comunicat comun iugoslavo-canadian

În comunicatul dat publicității la încheierea vizitei președintelui Iosip Broz Tito în Canada, se arată că vizita a marcat un progres important în relațiile iugoslavo-canadiene și a contribuit la o mai bună înțelegere reciprocă, la promovarea cooperării dintre cele două țări.

Părțile și-au reafirmat atașamentul față de cauza păcii și securității internaționale și de îmbunătățirea relațiilor dintre state pe baza principiilor neamestecului în treburile interne, renunțării la folosirea sau amenințarea cu forța, respectului reciproc și soluționării conflictelor prin mijloace pașnice, în conformitate cu țelurile și principiile Cartei O.N.U. Totodată s-a exprimat convingerea că relațiile de pace dintre state se pot dezvolta numai în condițiile respectării suveranității, a dreptului fiecărui stat de a alege în mod liber sistemul său politic, social și economic, respectării politicii de independență a integrității teritoriale și a inviolabilității frontiereloe.

Comunicatul precizează în continuare că investițiile comune de capital în întreprinderi iugoslave și canadiene, pe baza intereselor stabilite în comun și a legilor în vigoare în ambele țări, reprezintă un mijloc eficient pentru continua dezvoltare a relațiilor comerciale dintre cele două țări.

Examinînd situația din Europa, părțile s-au declarat în favoarea unei conferințe privind securitatea și colaborarea, la care să participe toate statele europene, precum și Canada și S.U.A. Părțile consideră că ar fi utile consultări multilaterale în această problemă între toate țările interesate.

În calitate de membre ale Comitetului de dezarmare, părțile s-au angajat să depună eforturi maxime în vederea realizării unui progres concret în cadrul eforturilor orientate către stăvilirea cursei înarmărilor. În timpul convorbirilor, părțile și-au exprimat îngrijorarea față de continuarea experiențelor nucleare.

Protocol comercial româno-congolez

● **LA 7 NOIEMBRIE**, s-au terminat la Brazzaville lucrările celei de-a treia sesiuni a Comisiei mixte româno-congoleze de cooperare economică și tehnică. Protocolul încheiat cu acest prilej marchează o nouă etapă în dezvoltarea relațiilor economice româno-congoleze. Documentul a fost semnat din partea română, de șeful delegației noastre, Vasile Eșanu, adjunct al ministrului comerțului exterior, iar din partea congoleză — de coordonatorul general al serviciilor de planificare, Ambroise Noumazalay.

Proteste împotriva efectuării experienței din Amchitka

OTTAWA 8 (Agerpres). — Detonarea dispositivului nuclear „Cannikin" în insula Amchitka a declanșat în Canada puternice manifestații de protest. Agenția France Presse informează că demonstrații de amploare s-au înregistrat în fața misiunilor diplomatice și consulare ale Statelor Unite de la Ottawa, Montreal și St. John din New Foundland.

TOKIO 8 (Agerpres). — Numeroase adunări și demonstrații de protest împotriva experienței nucleare efectuate de S.U.A. pe insula Amchitka s-au desfășurat, duminică, pe întreg teritoriul Japoniei — transmite agenția Kyodo. După protestul oficial al guvernului japonez, la Tokio s-a anunțat că majoritatea organizațiilor pacifiste de masă, inclusiv Consiliul japonez împotriva bombelor atomice și cu hidrogen — Gensuikio, au adresat telegrame și moțiuni Administrației de la Washington și Ambasadei S.U.A. în Japonia, iar partidele politice de opoziție au acuzat Statele Unite de ignorare a cererilor opiniei publice.

Orașele Hiroșima și Nagasaki au fost scena unor impresionante manifestații de protest și marșuri ale tăcerii în fața monumentelor ridicate în memoria victimelor din august 1945.

WASHINGTON 8 (Agerpres). — Efectuarea experienței nucleare de pe insula Amchitka a fost întîmpinată cu vii proteste de opinia publică americană. În majoritatea orașelor mari din Statele Unite — New York, Washington, San Francisco, Denver și altele — au avut loc, duminică, puternice manifestații îndreptate atît împotriva cursei înarmărilor nucleare, a continuării experiențelor nucleare, cît și a războiului din Vietnam. Organizațiile pacifiste, și cele care au preocupări legate de conservarea mediului ecologic, grupuri de savanți, senatori și alte personalități americane și-au reafirmat duminică opoziția față de experiențele nucleare care, prin stimularea cursei înarmărilor și a pericolelor pe care le implică, constituie o amenințare gravă la adresa păcii și viitorului omenirii.

Ziarul „New York Times" apreciază, într-un editorial, că „detonarea în subteran a bombei cu hidrogen a fost efectuată în ciuda primejdiei grave, nu numai la adresa mediului înconjurător uman, ci, într-un sens mult mai larg, ea constituind un nou impuls dat cursei înarmărilor nucleare".

Delegația M.A.N. în Japonia

TOKIO 8 — Corespondentul Agerpres, Florea Țuiu, transmite: Delegația Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România, condusă de Aurel Vijoli, președinte al Comisiei economico-financiare a M.A.N. și al Grupului parlamentar pentru relațiile de prietenie dintre România și Japonia, a făcut luni o vizită la Dieta, unde a fost primită de președintele Camerei Reprezentanților, Naka Funada, și de președintele Camerei Consilierilor, Kenko Kono.

În aceeași zi, șeful delegației, Aurel Vijoli, a avut o întrevedere cu ministrul nipon al finanțelor, Mikio Mizuta. În cursul întrevederii, desfășurată într-o atmosferă prietenească, s-a făcut un schimb de păreri în probleme de interes reciproc.

Deputații Ștefan Birlea și Mihai Drăgănescu au făcut o vizită la Agenția pentru știință și tehnologie, unde au avut o convorbire cu vicepreședintele administrativ, Kumiomi Umezawa, în probleme ale dezvoltării colaborării științifice și tehnologice dintre cele două țări.

Scriitorul Aurel Rău s-a întîlnit în Kamakura, oraș din apropierea Capitalei, unde sînt păstrate importante vestigii ale istoriei, artei și culturii nipone, cu Yasunari Kawabata, laureat al Premiului Nobel pentru literatură. Scriitorul japonez a manifestat interes față de creația artistică și literară a României.

PE SCURT

● TEATRUL DE STAT DIN LUBLIN (R.P. Polonă) a prezentat în premieră pe țară piesa „Nu sînt turnul Eiffel", a Ecaterinei Oproiu. Spectacolul, regizat de Cătălina Buzoianu, de la Teatrul Național din Iași, a fost primit cu interes și cu o deosebită căldură. La premieră a fost prezent I. Mielcioiu, însărcinat cu afaceri a.i. al României la Varșovia.

● **ÎN CAPITALA IRANULUI** se desfășoară o nouă rundă de tratative între țările producătoare de petrol din regiunea Golfului Persic și companiile occidentale, consacrată stabilirii unui nou sistem de plăți, care să compenseze pierderile suferite de țările producătoare ca urmare a recentei crize monetare occidentale și a situației precare a dolarului. Noile tratative sînt conduse de ministrul iranian al finanțelor, Jamshid Amuzegar, purtător de cuvînt al statelor din regiunea Golfului Persic, iar din partea consorțiului companiilor petrolifere, de George Piercy, de la „Standard Oil Company of New Jersey".

ASIA DE SUD-EST

Numeroase acțiuni armate ale forțelor patriotice

SAIGON 8 (Agerpres). — În cursul ultimelor 48 de ore, forțele patriotice din Vietnamul de Sud au întreprins numeroase acțiuni armate împotriva trupelor regimului de la Saigon. A doua divizie de infanterie saigoneză dislocată în provincia Guang Ngai a înregistrat, în timpul luptelor de simbătă cu forțele patriotice, însemnate pierderi umane și în materiale de război. Violente ciocniri s-au produs, de asemenea, în provincia Binh Dinh și delta Mekongului, unde unitățile diviziei a noua de infanterie saigoneză au trebuit să se retragă. Pierderi au suferit și trupele regimului Thieu staționate în provincia Vinh Binh, cursul inferior al Mekongului, unde a fost nevoie de intervenția aviației, artileriei și unei formații de elicoptere pentru a le degaja din încercuire. Duminică, la aproximativ patru kilometri nord-vest de vechea capitală, imperială Hue, a avut loc o puternică și lungă luptă între forțele Frontului Național de eliberare și un detașament al primei divizii de infanterie saigoneză, sprijinit de artilerie și aviație.

CAMBODGIA 8. (Agerpres).— După cum anunță Agenția Khmeră de Informații, forțele patriotice au lansat repetate atacuri împotriva trupelor regimului Lon Nol, în provinciile Siem Ab, Kompong Thom, Kompong Cham, Prey Veng, Svay Rieng și Kandal, scoțînd din luptă, în ultimele două săptămîni ale lunii octombrie, 200 militari. Tot în a doua parte a lui octombrie, într-o singură acțiune militară, la Chheu Krech, provincia Prey Veng, au fost scoși din luptă 50 de soldați inamici.

XIENG QUANG 8 (Agerpres). — Purtătorul de cuvînt al Comitetului Central al Frontului Patriotic din Laos a dat publicității o declarație în care denunță folosirea de către S.U.A. a trupelor tailandeze pentru efectuarea unor raiduri teroriste în zonele de frontieră cu Thailanda.

CAMBODGIA ÎN LUPTĂ

Se împlinesc astăzi 18 ani de cînd, rod al unei îndelungate și grele lupte împotriva dominației coloniale, poporul khmer și-a cucerit libertatea. La 9 noiembrie 1953, Cambodgia a devenit stat independent. Un an mai tîrziu, prin acordurile de la Geneva cu privire la Indochina au fost garantate independența națională și suveranitatea Cambodgiei. Era, astfel, consfințit dreptul inalienabil al poporului khmer de a dispune singur, fără nici un amestec străin, de propria-i soartă.

În anii care au trecut de la dobîndirea independenței, poporul Cambodgiei a depus eforturi mari și rodnice pentru lichidarea urmărilor dominației coloniale. Au fost puse bazele unei industrii naționale și ale unei agriculturi mecanizate, au fost întreprinse ample măsuri pe plan social și cultural. A fost dezvoltat învățămîntul și s-a reușit ca, în 1966, să se ajungă la lichidarea totală a analfabetismului. În domeniul relațiilor internaționale, Cambodgia s-a făcut remarcată și apreciată printr-o politică de neutralitate și coexistență pașnică, de apărare consecventă a principiilor independenței și suveranității naționale.

Lovitura de stat de la 18 martie 1970 a juntei militare reacționare a lui Lon Nol a pus, însă, poporul khmer în fața unor grele încercări, periclitînd cuceririle și realizările sale. Apărîndu-și dreptul la o viață liberă și independentă forțele patriotice cambodgiene ripostează politicii antipopulare a clicii lon-noliste și a intervenționiștilor imperialiști printr-o luptă eroică de rezistență și eliberare. La 23 martie 1970 — la numai cîteva zile după lovitura de stat reacționară — a fost creat Frontul Național Unit al Cambodgiei (FUNK) în frunte cu prințul Norodom Sianuk, șeful statului cambodgian, avînd ca obiectiv răsturnarea dictaturii, redobîndirea independenței și libertății țării, construirea unei Cambodgii independente, pașnice, neutre, democratice și prospere. A fost apoi format Guvernul Regal de Uniune Națională. Forțele patriotice khmere au eliberat opt zecimi din teritoriul cambodgian pe care trăiesc 5 milioane de locuitori; în toate zonele eliberate au luat ființă comitetele F.U.N.K. care au înlăturat administrația Lon Nol. Practic, clica lon-nolistă nu-și mai menține controlul decît în cîteva orașe mari care, și acestea, se află sub focul unor lovituri îndrăznețe și mereu mai puternice ale patriaților.

Poporul român, tineretul României, urmărește cu simpatie și sentimente de caldă solidaritate lupta poporului și tineretului cambodgian pentru reînființarea libertății și independenței. Între România și Cambodgia s-au statornicit și s-au dezvoltat relații prietenești, de colaborare. După lovitura de stat reacționară din martie 1970, țara noastră, conform poziției sale de sprijinire activă a luptei popoarelor pentru libertate și independență, împotriva imperialismului și colonialismului, a salutat constituirea Guvernului Regal de Uniune Națională și l-a recunoscut oficial ca unic reprezentant legitim al Cambodgiei. „Avem pentru politica Romîniei o mare admirație, care izvorăște din faptul că țara dv. sprijină cu consecvență poporele cărora le stă scumpe independența și libertatea" — declara șeful statului cambodgian, Norodom Sianuk, într-un interviu acordat presei române.

Cu prilejul celei de-a 18-a aniversări a dobîndirii independenței Cambodgiei, poporul, tineretul român, își reafirmă solidaritatea deplină și întregul sprijin față de lupta dreaptă a poporului cambodgian, a popoarelor Indochinei, pentru libertate, independență și apărarea ființei lor naționale.

EM. RUCĂR

DIN ȚĂRILE SOCIALISTE

CEI 700.000

Dezvoltarea învățămîntului în R. P. Albania

O străduță îngustă, la periferia Tiranei, prin care mașina se strecoară cu grijă, purtîndu-te în fața unei case modeste. Pe o placă de marmură scrie că, la 8 noiembrie 1941, aici a avut loc ședința de constituire a Partidului Comunist. Urc scările unui pridvor și străbat cele cîteva încăperi în care aproape totul a rămas la fel ca în urmă cu 30 de ani. Doar într-o cameră, o expoziție organizată își redă în cîteva imagini drumul de luptă al Partidului Muncii, împletit strîns cu viața poporului albanez.

...Ascultam pe secretarul Comitetului organizației de tineret de la hidrocentrala Vau i Dejes. Cuvintele se rostogoleau cu calmul munteanului albanez, îmbrăcînd, parcă, priveliștile sălbatice ale împrejurimilor în veșmintele anilor următori. „Vom avea", „aici va fi", „acolo va dispare un munte", „aci va apare altul de beton". Timpurile viitorului se repetau, cu convingerea înfăptuirilor de fiecare zi.

— Dar pentru a avea hidrocentrale și case de cultură, fabrici și cooperative bune, ne trebuie cadre. Într-un singur an au învățat meserie, aici, pe șantier, 600 de tineri, mulți dintre ei și-au însușit două sau mai multe profesii. Ce-a însemnat și ce înseamnă pentru noi școlile șantierului e greu de cuprins în cîteva cuvinte. Sînt schimbări în viața oamenilor care s-au produs de-a lungul mai multor generații. Acum, asemenea schimbări, într-adevăr revoluționare, se produc în munca și efortul cotidian. Dar, nimic fără școală, indiferent dacă-i vorba de o școală cu bănci sau de un amfiteatru ca acesta din beton în care elevii-muncitori „prind lecțiile" pe viu, în timp ce înalță această cetate a luminii a cărei putere finală va atinge 250 000 kw.

...Mă aflam la Kruja, orașul - cetate - muzeu, reședința de odinioară a lui Skanderbeg. Părăsisem de cîteva clipe incinta muzeului în care sînt păstrate arme și hărți, steaguri și scrisori din vremea puternicei rezistențe împotriva otomanilor. Drumul de la muzeu coboară sinuos, flancat pe ambele părți de noi construcții. Solicit amănunte.

— Acolo, ceva mai în urmă, chiar lîngă muzeu, este o școală medie de asistente medicale, clădirea aceea, încununată de o plantație de măslini tineri, este noul liceu. Știți, aici, la Kruja, după restaurarea principalelor edificii cu caracter istoric, am început o adevărată campanie pentru construcția de școli — ne spunea cu mîndrie Neki Gaci, directorul muzeului. Pînă la eliberare, 90 la sută din locuitorii districtului nostru erau analfabeți. Erau doar 10 școli cu 450 de elevi. Acum avem 68 de școli primare, trei școli pedagogice, un liceu, o școală medie de asistente medicale. Pentru anii viitori avem și alte proiecte. Nu ne vom opri aici. Construirea viitorului combinat de îngrășăminte va solicita tineri cu bună pregătire, buni minuitori ai complicatelor procese tehnologice.

...Într-o după-amiază, cînd soarele își mai potolise razele fierbinți, cooperatori din Vishocice, un sat cu țărani harnici situat la cîteva zeci de kilometri de orașul Korca, m-au invitat prin bogatele lor livezi de meri. Și aici ospitalierele gazde, privindu-și cu grijă rodul bogat al muncii, țineau să amintească realizările obținute printr-o legătură firească cu învățătura, cu studiul.

— Prin anii 41—43 am părăsit plugul și am pus mîna pe armă. Mai toți de pe aici am fost partizani. A trebuit să ne deprindem a lupta cu un dușman mai puternic. L-am învins. Am revenit la vetrele noastre să ridicăm o viață nouă. Dar numai cu ceea ce știam de la înaintași nu era suficient. Tinerii și copiii i-am trimis la școli. Am creat școli și aici, pentru noi. Am învins analfabetismul. Mai avem multe de făcut — spunea președintele cooperativei, un om cu fața brăzdată de furtunile vieții. Un fiu îl pierduse într-o încleștare cu fasciștii...

Aproape că nu a existat un popas de-a lungul celor două săptămîni cît am călătorit prin țara socialistă prietenă Albania, în timpul căruia gazdele să nu-mi fi enumerat, printre succesele de seamă, dezvoltarea învățămîntului. În anul 1938, statisticile situau Albania pe unul din ultimele locuri din Europa în ceea ce privește știința de carte. În acel an, 80 la sută din populația țării nu știa să scrie și să citească. În ultimii 25 de ani a avut loc un progres de neconceput în alte condiții. În anul 1970—1971, 622 000 de elevi și studenți au urmat cursurile, cu 72 000 mai mult decît prevedeau directivele pentru ultimul an al cincinalului (1966—1970). Edificatoare în acest sens este dezvoltarea Universității de stat din Tirana. Situate într-un cartier pitoresc, în imediata vecinătate a unui parc, se oferă privirilor clădirile și căminele Universității, crestate parcă în muntele Dojte. În anul universitar trecut, 7 300 de studenți — la cursurile de zi — din care 1 400 provenind direct din producție, au intrat în universitate. Era — pentru Albania — o cifră record. Cele 30 de secții ale Universității pregătesc cadre superioare necesare unei economii în plină afirmare. În cursul anului trecut numărul total al absolvenților cu pregătire superioară a ajuns la 15 200, iar cel al cadrelor cu pregătire medie la 37 700. Al cincilea plan cincinal va ridica învățămîntul albanez pe trepte superioare, integrîndu-l și mai mult cerințelor economice și sociale ale Albaniei.

Startul în această direcție a și fost dat. 700 000 de elevi și studenți reprezintă detașamentul școlar și studențesc al acestui an. O cifră care, dincolo de semnificația ei cantitativă, sintetizează un efort și o dorință continuă de progres și civilizație.

IOAN TIMOFTE

Oră de botanică într-o școală nouă

● GUVERNUL R. D. GERMANE face tot ce îi stă în putință „pentru a se ajunge la încheierea cu rezultate pozitive, cît mai curînd posibil, a actualelor tratative cu R.F.G., precum și cu Senatul Berlinului occidental", — a declarat Willi Stoph, președintele Consiliului de Miniștri al R.D.G., la o întrunire electorală desfășurată luni la Dresda. După cum precizează agenția A.D.N., el a adăugat că guvernul R.D.G. a făcut o serie de propuneri realiste, constructive și a prezentat proiecte de acord în acest sens. Dacă toate părțile dau dovadă de bunăvoință, dacă guvernul de la Bonn și Senatul vest-berlinez vor manifesta o atitudine tot atît de constructivă în soluționarea problemelor încă în suspensie, pot fi semnate încă foarte curînd acorduri corespunzătoare, a adăugat W. Stoph.

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

Cinema

VIS DE DRAGOSTE : rulează la Scala (orele 9,30; 12,45; 16,15; 19,45).

MIHAIL STROGOFF : rulează la București (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).

OLIVER : rulează la Patria (orele 9,30; 13; 16,30; 20), Capitol (orele 8,45; 11,30; 14,30; 18,30; 20,30).

SCOATE-ȚI PĂLĂRIA CÎND SĂRUȚI : rulează la Festival (orele 9 ; 11,15 ; 13,30 ; 16 ; 18,30 ; 21).

MIHAI VITEAZUL : rulează la Central (orele 10; 14,30; 19).

MARELE PREMIU : rulează la Luceafărul (orele 9,30; 13; 16,30; 20).

CORTUL ROȘU : rulează la Dacia (orele 11,30; 16; 19,30; Program pentru copii ora 10).

CASTANELE SÎNT BUNE : rulează la Sala Palatului (orele 17,15; 20,15), Favorit (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Feroviar (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

AȘTEPTAREA : rulează la Lira (orele 15,30; 18; 20,15).

ROMEO ȘI JULIETA : rulează la Lumina (orele 9—19,30 în continuare).

PIAȚA ROȘIE : rulează la Aurora (orele 9; 12; 16; 19,30).

STEAUA DE TINICHEA : rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Giulești (orele 10; 15,30; 17,45; 20).

LAMPA LUI ALADIN : rulează la Timpuri Noi (orele 9—17,30 în continuare); Program de documentare românești (orele 19,15—20,30 în continuare).

RITMURI SPANIOLE : rulează la Grivița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Modern (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

VINOVATUL ESTE ÎN CASĂ : rulează la Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

N-AM CÎNTAT NICIODATĂ PENTRU TATA : rulează la Miorița (orele 10; 12,30; 15; 17,30; 20), Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

ASEDIUL : rulează la Vitan (orele 16; 18; 20).

FLOAREA DE CACTUS : rulează la Excelsior (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

SĂPTĂMÎNA NEBUNILOR : rulează la Pacea (orele 15,45; 18; 20).

AEROPORTUL : rulează la Bucegi (orele 10; 16; 19,15), Floreasca (orele 15,30; 19).

POVESTIRILE LUI HOFFMANN : rulează la Arta (orele 15,00; 17,45; 20,15).

ARTICOLUL 420 : rulează la Drumul Sării (orele 16; 18,30).

VOI SĂRI DIN NOU PESTE BĂLTOACE : rulează la Buzești (orele 15,30; 18; 20,15).

PE DONUL LINIȘTIT (seria I și a II-a) : rulează la Cosmos (orele 15; 19).

TICK, TICK, TICK : rulează la Ferentari (orele 15,30; 17,45; 20).

ȘANSA : rulează la Înfrățirea (orele 15,30; 17,45; 20).

SUNETUL MUZICII : rulează la Cringași (orele 15,30; 18).

CROMWELL : rulează la Popular (orele 16; 19).

BRIGADA DIVERSE ÎN ALERTĂ : rulează la Rahova (orele 15,30; 18; 20,15).

CERMEN : rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,15).

OMUL ORCHESTRA : rulează la Viitorul (orele 16; 18; 20).

MOTODRAMA : rulează la Volga (orele 9,15; 11,15; 13,30; 16; 18,15; (20,30).

FLOAREA SOARELUI : rulează la Munca (orele 15,30; 18; 20,15).

CELE ȘAPTE LOGODNICE ALE CAPORALULUI ZBRUEV : rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,15).

PARADA CIRCULUI : rulează la Mușilor (orele 16; 18; 20).

O FLOARE ȘI DOI GRĂDINARI : rulează la Flacăra (orele 15,30; 19).

GREȘEALA FATALĂ: rulează la Laromet (orele 15,30; 17,30; 19,30).

MIZERABILII (ambele serii) : rulează la Cinemateca Union (orele 10 ; 13,15) ; KORLE WAMPE orele 16,30 ; 18,45). CH. CHAPLIN (ora 21).

Teatre

Teatrul de Operetă : PRINȚESA CIRCULUI — ora 19,30; Teatrul Național „I. L. Caragiale" (Sala Comedia) : TAKE, IANKE ȘI CADÎR — ora 20; (Sala Studio) : CUI I-E FRICĂ DE VIRGINIA WOOLF ? — ora 20; Teatrul de Comedie : CHER ANTOINE — ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (Sala Studio) : IUBIRE PENTRU IUBIRE — ora 20; Teatrul „C. Tănase" (Sala Savoy) : VOX BOEMA — ora 19,30; Teatrul „C. I. Nottara" (B-dul Magheru) : ADIO CHARLIE — ora 19,30; Teatrul Giulești : COMEDIE CU OLTENI — ora 19,30; Teatrul „Ion Vasilescu": CÎND REVOLVERELE TAC — ora 19,30; Teatrul „Ion Creangă" : PINOCCHIO — ora 16; Studioul „Casandra" al I.A.T.C. : ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE — ora 20; Teatrul Evreiesc : ACTUL DE CĂSĂTORIE — ora 19,30; Teatrul „Tăndărică (Calea Victoriei) : E-LENFĂȚELUL CURIOS — ora 15 și 17; A.T.N. (la Teatrul Mic) : ȘAPTE BALADE cu Tudor Gheorghe — ora 20.

TV

PROGRAMUL I

17,15 Deschiderea emisiunii. Handbal masculin: repriza a doua a meciului R.F.G. — Franța (Trofeul Carpați); 18,00 Emisiune literară. Revista literară TV. ; 18,25 Interpreți de muzică populară : Aneta Stan, Florica Ungur, Elena Macarie și Tiberiu Ceia; 18,40 Steaua polară. Cabinet de orientare școlară și profesională; 19,20 1001 de seri; 19,30 Telejurnalul de seară; 20,00 Handbal masculin : repriza a doua a meciului România — Norvegia (Trofeul Carpați); 20,30 Cincinalul în acțiune. 10 milioane tone de oțel; 20,45 Seară de teatru : „Fără final" de N. Damaschin. Piesă premiată la concursul de scenarii TV.; 22,05 „Între orgă și saxofon". Muzică ușoară cu Gerhard Rommer și formația sa; 22,25 Oameni și fapte; 22,40 Telejurnalul de noapte.

PROGRAMUL II

20,00 Tineri interpreți : violonistul Arcadie Zanca; 20,20 Desene animate; 20,30 Universitaria. Căminul studențesc — căminul nostru; 20,45 Blocnotes de Eugen Mandric; 21,00 Buletin de știri; 21,05 Slegăre și interpreți de pretutindeni; 21,30 Film serial „Oameni în luptă" (VIII) — ultimul episod.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii". Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"